

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

สารนิพนธ์

ของ

นางกุล พุณศรีธธา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2547

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4
โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

บทคัดย่อ

ของ

นางกุล พุนศรีธธา

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ

ตุลาคม 2547

27 M.A. 2548

กุล พุณศรีธธา. (2547). การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม.
สงข.: โฟล์ค ๑๗.๕. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ : อาจารย์กุลทิพย์
โรหิตรัตน์นะ.

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพฯ
จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างได้รับการฝึกเขียนภาษา
อังกฤษ โดยใช้การเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน
ก่อนและหลังการทดลอง แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียน แบบประเมินงานเขียน
แบบประเมินการทำงานกลุ่ม สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล คือ การหาค่าความแตกต่างของผลคะแนน
ก่อนและหลังการทดลอง โดยใช้ t - test แบบ Dependent Samples

ผลการศึกษาค้นคว้า พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนหลัง
การทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิธีและเครื่องมือที่ใช้

กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ แบบสอบถาม

สถิติที่ใช้ t-test แบบ Dependent Samples

เมื่อได้ข้อมูลแล้ว ผู้วิจัย นำมาวิเคราะห์และแปลผลออกมา, ว่า

DEVELOPING MATTHAYOMSUKSA 4 STUDENTS' ENGLISH WRITING
ABILITY THROUGH COOPERATIVE LEARNING IN GROUP INVESTIGATION TYPE

AN ABSTRACT

BY

MRS. KUL POONSATTHA

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Arts degree in Teaching English as a Foreign Language
at Srinakharinwirot University

October 2004

Kul Poonsattha. (2004). *Developing Matthayomsuksa 4 Students' English Writing Ability through Cooperative Learning in Group Investigation Type*. Master's Project, M.A. (Teaching English as a Foreign Language). Bangkok : Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor : Ajarn Koolatip Rohitratana.

The purpose of this study was to develop Matthayomsuksa 4 students' English writing ability through Cooperative Learning in Group Investigation Type.

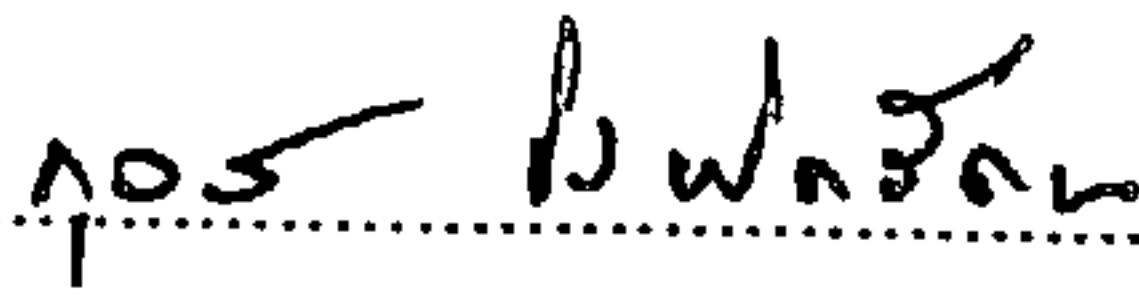
The sample was 30 Matthayomsuksa 4 students from Triamudomsuksa School who were chosen by simple random sampling. The sampling group was trained to write paragraphs through cooperative learning techniques which were used throughout the process.

The instruments to measure students' abilities consisted of the pretest, posttest, a writing evaluation form, a group work observation form and a student's attitude questionnaire. The data were analyzed by Mean, and t – test for dependent samples.

The findings showed that students' English writing ability after the study increased at .05 level of significance.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการการบริหารหลักสูตรและกรรมการสอบ
ได้พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

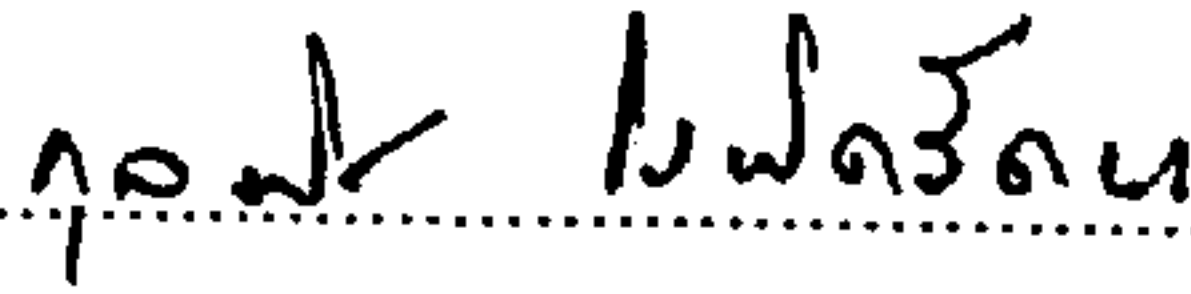
(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

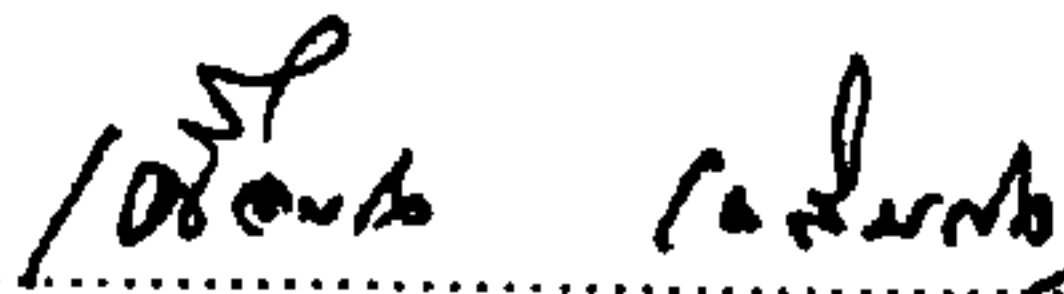
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทิพา เทพอักษรพงศ์)

คณะกรรมการสอบ

(อาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ)

ประธาน

(อาจารย์เดือนใจ เฉลิมกิจ)

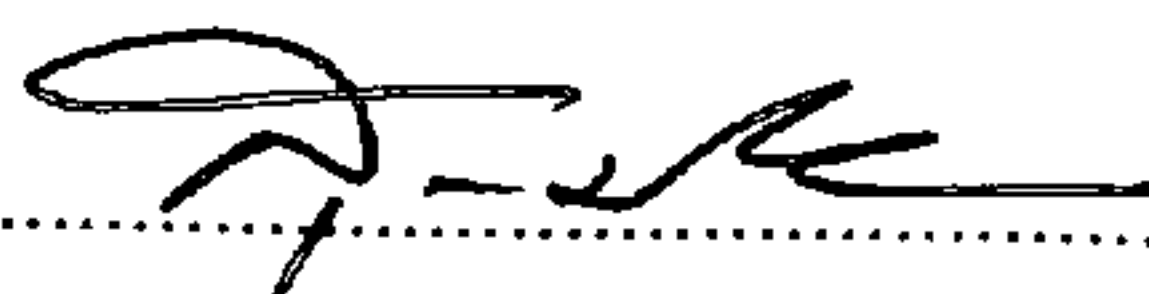
กรรมการ

(อาจารย์ ดร. นิตยา สุขเสรีทรัพย์)

กรรมการ

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

(รองศาสตราจารย์สุภา ปานเจริญ)

คณบดีคณะมนุษยศาสตร์

วันที่ 14 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงจากอาจารย์กุลทิพย์ โรหิตรัตนะ ที่ได้ให้คำแนะนำ คำปรึกษา ข้อคิดต่างๆ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ อีกทั้งเป็นกำลังใจอันสำคัญยิ่งจนทำให้สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณอาจารย์เตือนใจ เฉลิมกิจ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เฉลียวศรี พิบูลชล ผู้ช่วยศาสตราจารย์นงเยาว์ กอสนาน ดร.นิตยา สุขเสรีทรัพย์ ดร.วัลลภา ไทยจินดา และคณาจารย์ทุกท่านในภาควิชาภาษาตะวันตกที่ได้กรุณาถ่ายทอดวิชาความรู้ ประสิทธิ์ประสาทวิชาให้ผู้วิจัยจนทำให้ผู้วิจัยได้มีวันนี้

ขอขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา นางพรรณิ เพ็งเนตร หัวหน้ากลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) นางพัชรินทร์ ปิยะพันธ์ นายสิทธิพงษ์ บุญนิล และ Mr. Mathew Superphisky และคณะครูและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา แผนกภาษาญี่ปุ่นที่ให้ความร่วมมือช่วยเหลืออย่างดียิ่ง

ขอขอบพระคุณเพื่อนๆ ทุกคนในสาขาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศที่เป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยตลอดเวลา และคอยให้ความช่วยเหลือด้วยดีเสมอมา

ขอขอบพระคุณคุณแม่ พี่น้อง ครอบครัวอันเป็นที่รักยิ่งที่ให้กำลังใจและสนับสนุนผู้วิจัยอย่างดียิ่งตลอดระยะเวลาที่ศึกษาเล่าเรียน

ท้ายที่สุด คุณค่าและประโยชน์ใดใดที่เกิดจากการทำสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้เป็นการทดแทนพระคุณบิดาผู้วายชนม์แล้ว มอบแต่ครูอาจารย์ทุกท่าน ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านที่ช่วยเหลือให้การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประสบผลสำเร็จ

กุล พุณศรีธธา

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามคำศัพท์เฉพาะ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ	17
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหา ความรู้เป็นกลุ่ม	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนและเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหา ความรู้เป็นกลุ่ม	28
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	30
กำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	30
ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า	30
เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	30
การดำเนินการศึกษาค้นคว้าและเก็บรวบรวมข้อมูล	34
การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	35
4 การวิเคราะห์ข้อมูล	36
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
การวิเคราะห์ข้อมูล	36
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	37

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	44
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	44
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	44
ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	44
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า	45
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45
อภิปรายผล	46
ข้อเสนอแนะ	49
บรรณานุกรม	50
ภาคผนวก	57
ภาคผนวก ก	58
- ตารางการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4	59
- แผนเตรียมความพร้อมก่อนการทดลอง	60
- ตารางรายละเอียดการใช้แผนการสอนแบบร่วมมือตามวิธี สืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม	62
- แผนการสอน	64
ภาคผนวก ข	76
- ตารางสรุปเครื่องมือ	77
- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน	78
- แบบประเมินงานเขียน	80
- แบบประเมินการทำงานกลุ่มสำหรับการเรียนแบบร่วมมือ ตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม	81
- แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือ ตามวิธีสืบเสาะหาความรู้	82

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ภาคผนวก ก	84
- ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนน ก่อนการทดลองและหลังการทดลองเป็นรายบุคคล	85
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	86

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1	เกณฑ์การตรวจเรียงความแบบ ESL 14
2	แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบ ความแตกต่างของระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะ หาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง 37
3	แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถใน การเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือ ตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลองใน ด้านต่างๆ..... 38
4	แสดงผลค่าเฉลี่ยของการประเมินงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 4 โดยครูผู้สอน 39
5	แสดงผลค่าเฉลี่ยและการเปรียบเทียบการประเมินการทำงานกลุ่มของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะ หาความรู้เป็นกลุ่ม โดยครูผู้สอนและนักเรียน 40
6	แสดงผลค่าเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามตามความคิดเห็นของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะ หาความรู้เป็นกลุ่ม โดยนักเรียน 42

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากลที่สำคัญภาษาหนึ่ง เป็นสื่อกลางที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารกับบุคคลอื่นๆ ในชีวิตประจำวัน จะเห็นได้จากการที่รัฐบาลตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษและประกาศในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ปีพุทธศักราช 2542 มุ่งเน้นการจัดการศึกษาที่ยึดหลักให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถพัฒนาตนเองได้ตามศักยภาพ มีทักษะด้านคณิตศาสตร์และด้านภาษา (กระทรวงศึกษาธิการ. 2542 : 12) ดังนั้นในการจัดหน่วยการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาจึงพยายามจัดให้สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ปีพุทธศักราช 2544 และกำหนดสาระการเรียนรู้ในคำอธิบายรายวิชาไว้อย่างชัดเจนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันในระดับติดต่อสื่อสารกับชาวต่างชาติได้ตามสถานการณ์อย่างถูกต้องตามกาลเทศะ

การเรียนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกฝนทักษะต่างๆ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้สามารถนำทักษะต่างๆ เหล่านี้ไปใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทักษะการเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่สำคัญ ดังที่ สมิธ (Smith. 1990 : 8) กล่าวว่า การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดข้อความผ่านกาลเวลา ทำให้ผู้อ่านสามารถรับรู้ข้อมูลที่เขียนในอดีต เป็นเครื่องมือที่ใช้บันทึกสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆ เป็นต้น ไวท์และอาร์นท (White and Arndt. 1991 : 1) กล่าวว่ามนุษย์สามารถแสดงความคิดเห็นกระตุนและโน้มน้าวความรู้สึกของอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยผ่านการเขียน ออชเทน (Olshtain. 1991 : 235) กล่าวในทำนองเดียวกันถึงความสำคัญของการเขียนว่า การสื่อสารด้วยการเขียนเป็นสิ่งสำคัญในโลกยุคปัจจุบัน ไม่ว่าจะเป็งานที่ใช้เขียนบนแผ่นกระดาษหรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ วิรุพหเกียรติ ดงกลาง (2535 : 1) กล่าวว่า การเขียนคือ การใช้สัญลักษณ์หรือตัวอักษร ซึ่งเป็นเครื่องมือที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่างๆ นอกจากนี้ยังเป็นสิ่งสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อให้สังคมดำรงอยู่ได้

การเขียนมีความสำคัญอย่างมากในการสื่อสารระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการถ่ายทอดความคิด ความรู้ วัฒนธรรม การเขียนยังเป็นเครื่องมือใช้บันทึกสิ่งต่างๆ เหตุการณ์ต่างๆ เพราะเป็นทักษะเชิงผลิต (Productive Skill) แต่ผู้เรียนไทยยังไม่ได้รับการพัฒนาทักษะด้านนี้เท่าที่ควร

ปัญหาที่พบโดยทั่วไปของการเรียนทักษะการเขียน ซึ่งมีผลทำให้การเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนอยู่ในระดับต่ำกว่ามาตรฐานที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดนั้น จากการวิจัยของ จัตรีสุดา มัลยมณฑล (2542) และสุภาณี ชินวงศ์ (2543) พบว่ามีความสอดคล้องกัน กล่าวคือ ปัญหาด้านการเขียนที่ครูส่วนใหญ่ประสบ มี 5 ประการ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา
2. ด้านการเรียบเรียงเรื่องราว
3. ด้านคำศัพท์
4. ด้านการใช้โครงสร้างทางภาษา
5. ด้านกลไกทางภาษา

และปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งนอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว คือ ปัญหาของครูผู้สอน พุณรัตน์ แสงหนุ่ม (2538 : 5) กล่าวว่า ความยุ่งยากของทักษะการเขียน การจัดสภาพทางการเรียนและเทคนิควิธีสอนของครู ล้วนส่งผลต่อปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนของผู้เรียน ครูส่วนใหญ่ขาดทักษะและเทคนิคที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดในการเขียน มิใช่มุ่งเฉพาะรูปแบบการเขียนและการใช้ภาษาเท่านั้น ครูจะเป็นผู้กำหนดเรื่องให้ผู้เรียนเขียน ทำให้ผู้เรียนขาดอิสระทางความคิด

จากการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนของนักเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับไม่น่าพอใจเมื่อเทียบกับผลสัมฤทธิ์ด้านอื่นๆ ทั้งนี้เนื่องจากในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนจัดชั้นเรียนในลักษณะความสามารถกัน ดังนั้นใน 1 ห้องเรียน จึงมีนักเรียน เก่ง ปานกลาง อ่อน และมีนักเรียนอยู่จำนวนหนึ่งที่เป็นผู้ที่ได้รับโควตาพิเศษ เนื่องจากเป็นผู้มีความสามารถเฉพาะด้าน ได้แก่ ดนตรี กีฬาและนาฏศิลป์ ซึ่งมีผลการเรียนอยู่ในระดับค่อนข้างอ่อน เมื่อมอบหมายงานให้เขียน นักเรียนกลุ่มนี้จะไม่สามารถส่งงานได้ตามกำหนดเวลาและผลงานไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้วิจัยเคยให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม ปรากฏว่าผลงานที่ทำมาเป็นผลงานของนักเรียนบางคนเท่านั้น และเมื่อตรวจงานเขียนของแต่ละกลุ่ม จะพบข้อผิดพลาดในงานเขียนหลายแห่ง ทั้งด้านการใช้โครงสร้างทางภาษา คำศัพท์และกลไกทางภาษา ตลอดจนตัวสะกดซึ่งเมื่อนักเรียนรับผลงานคืน นักเรียนส่วนใหญ่แสดงความท้อถอย สาเหตุที่ทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการทำงานกลุ่ม ผู้วิจัยพบว่าเกิดจากนักเรียนไม่รู้จักรการทำงานกลุ่มและไม่เข้าใจจุดมุ่งหมายของการทำงานแบบกลุ่ม

จากสภาพปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงพยายามศึกษาค้นคว้าหาวิธีพัฒนาการเขียนของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพและพบวิธีที่คาดว่าจะจะเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ แนวทางหนึ่งคือ วิธีการเรียนแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

การเรียนแบบร่วมมือเป็นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้ คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า (วัฒนา ระวังทุกข์. 2541 : 38 – 46)

จอห์นสันและจอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 23 – 24) กล่าวถึงลักษณะการเรียนแบบร่วมมือว่า สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์ แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบต่อตนเองในงานที่ได้รับมอบหมายและมีทักษะในการทำงานกลุ่ม สลาวิน (Slavin. 1978 : 10) กล่าวว่ามีงานวิจัยหลายชิ้นยืนยันว่า การเรียนแบบร่วมมือมีผลต่อการเจริญงอกงามทางด้านวิชาการของผู้เรียน กล่าวคือผู้เรียนที่มีความรู้ความสามารถแตกต่างกัน สามารถเรียนร่วมกันได้รับประสบการณ์อย่างเดียวกันได้และทุกคนได้รับประโยชน์ร่วมกัน ผลการเรียนรู้แบบร่วมมือจะทำให้ผลการเรียนของผู้เรียนที่อ่อนมีผลการเรียนดีกว่าการให้ผู้เรียนที่อ่อนเรียนโดยลำพัง

จากแนวคิดและประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้วิธีสอนแบบร่วมมือดังกล่าว จะเห็นว่า การเรียนแบบร่วมมือนอกจากจะเป็นผลดีต่อการทำงานในกลุ่มย่อย ยังเป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักกระบวนการทำงาน ความรับผิดชอบ การช่วยเหลือ พึ่งพากันและกัน การปรับตนรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น เพื่อทำให้กลุ่มของตนประสบผลสำเร็จ

การเรียนแบบร่วมมือมีหลายวิธี วิธีหนึ่งที่น่าสนใจ คือ การสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation) โดย ซาแรน และซาแรน (Sharan and Sharan) เป็นวิธีที่จะช่วยผู้เรียนพัฒนาตนเองได้ ผู้เรียนได้เลือกหัวข้อที่ตนเองสนใจไปศึกษาวางแผนการทำงานร่วมกัน ช่วยกันศึกษาหาข้อมูลเพิ่มเติม แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเสนอผลงานและประเมินผลงานด้วยตนเอง หรือให้เพื่อนประเมินผล (Peer Evaluation) การใช้กระบวนการกลุ่มอย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อสร้างประสบการณ์ให้กับสมาชิกในกลุ่ม ทำให้สมาชิกเรียนรู้การอยู่ร่วมกัน การทำงานร่วมกัน เข้าใจหน้าที่ของตนและรู้จักปรับตัวเข้าหากัน เป็นการเรียนรู้อันเป็นรากฐานในการดำเนินชีวิต อยู่ในสังคมอย่างมีความสุข (เพลิตพิศ กลสรร. 2542 : 19) ดังนั้น เมื่อผู้เรียนประสบผลสำเร็จจากความช่วยเหลือ ของกลุ่ม ย่อมก่อให้เกิดความมั่นใจในตนเอง อันจะส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ด้วยตนเองในอนาคต

ดังได้กล่าวมาแล้วประโยชน์ที่ได้รับจากการใช้วิธีเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation) มีมากมายหลายประการ ผู้วิจัยคิดว่าน่าจะนำวิธีการนี้มาใช้ในการแก้ปัญหาด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา อันจะส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นและพัฒนาทักษะการเขียนได้ดีขึ้น

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อพัฒนาการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้จะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น และจะเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษในการสอนเขียนให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ด 1002 จำนวน 4 ห้องเรียนที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้ทำการสอน มีนักเรียนจำนวนรวมทั้งสิ้น 192 คน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โดยใช้ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าสัปดาห์ละ 4 คาบ คาบละ 60 นาที โดยใช้ชั่วโมงเรียนวิชา ด 1002 จำนวน 3 คาบ และใช้คาบพิเศษ 1 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 16 คาบ

3. เนื้อหาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้นำเนื้อหาจาก หัวข้อกิจกรรมการเขียนจากหนังสือแบบเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 รายวิชา ภาษาอังกฤษ : ด 1002 ประกอบด้วยหัวข้อ ดังนี้

1. Introducing People : My Favorite Person
2. Describing Places : A Fantastic City
3. Telling about Past Events : A Wonderful Holiday
4. Giving Opinions : APEC in Thailand 2003

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. การสอนโดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation) หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทักษะการเขียนที่เน้นให้ผู้เรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น ตามรูปแบบของซาแรนและ ซาแรน (Sharan and Sharan) โดยแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน ซึ่งมีระดับความสามารถในการเรียนสูง ปานกลาง และต่ำ คละกัน ในอัตรา 1 : 2 : 2 สมาชิกทุกคนร่วมมือกันทำงาน ถกปัญหา ค้นคว้าหาข้อมูล อภิปราย สรุปผล และรายงานหน้าชั้น การวัดผลจะตัดสินจากผลงานสรุปของกลุ่ม ก่อนทำการสอน ครูจะอธิบายวิธีเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation) ให้ผู้เรียนเข้าใจ และดำเนินการสอนตามลำดับขั้น ดังนี้

- 1.1 ขั้นเสนอหัวข้อ/เรื่อง (Identifying the topic)
- 1.2 ขั้นพิจารณาหัวข้อ/เรื่องและจัดกลุ่มผู้เรียน (Considering the topic and organizing pupils into groups)
- 1.3 ขั้นวางแผนการทำงาน (Planning the learning task)
- 1.4 ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้าและสืบเสาะแสวงหาความรู้ (Carrying out the investigation)
- 1.5 ขั้นรวบรวมวิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียน และเสนอผลงานเขียน (Concluding and analysing and presenting)
- 1.6 ขั้นทบทวน แก้ไข การวัดและประเมินผล (Evaluating the group work)

2. การพัฒนาความสามารถทางการเขียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนเพื่อสร้างความก้าวหน้าในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน ด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว คำศัพท์ การใช้โครงสร้างทางภาษา และกลไกทางภาษา ซึ่งวัดได้จากงานเขียนแต่ละชิ้น ตั้งแต่ขั้นที่ 1 - 4 แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และหลังการทดลอง) การทำงานร่วมกันของผู้เรียน โดยผู้เชี่ยวชาญชาวต่างประเทศ 1 ท่าน อาจารย์ที่ทำการสอนภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันกับผู้วิจัย 1 ท่าน และผู้วิจัยเป็นผู้ประเมิน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้า รวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยเน้นทฤษฎี แนวคิด หลักการและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษา โดยจัดลำดับดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

- 1.1 ความหมายของการเขียน
- 1.2 วัตถุประสงค์ของการเขียน
- 1.3 ขั้นตอนในการเขียน
- 1.4 กิจกรรมส่งเสริมกระบวนการเขียน
- 1.5 ระดับการเขียนและกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน
- 1.6 การตรวจและประเมินการเขียน

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ

- 2.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.2 หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.3 ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.4 ประเภทของการเรียนแบบร่วมมือ
- 2.5 เทคนิคและกิจกรรมการฝึกการเรียนแบบร่วมมือ

3. เอกสารที่เกี่ยวกับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation)

- 3.1 ลักษณะของการเรียนตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
- 3.2 ขั้นตอนการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนและการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1.1 ความหมายของการเขียน

นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ในลักษณะที่คล้ายๆ กัน ดังนี้

การเขียนเป็นการสื่อความหมายด้วยลายลักษณ์อักษร ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร มีการเรียบเรียงข้อความตามลักษณะโครงสร้างภาษาที่ใช้ รูปแบบตรงกับจุดประสงค์การเขียนแต่ละเรื่อง ตลอดจนสามารถใช้สำนวนและรูปประโยคได้ถูกต้อง นำไปสู่การพัฒนาทักษะความคิด ซึ่งส่งเสริมแต่ละบุคคลแสดงออกทางความคิดในสังคม เบอร์น (Byrne. 1982 : 1) ไทเนอร์ (Tyner. 1995 : 2) ลาโด (Lado. 1997 : 143)

การเขียน เป็นทักษะทางภาษาที่ต้องใช้ความคิดความถูกต้องตามหลักเกณฑ์มากกว่าทักษะอื่นใด และมีการตั้งจุดมุ่งหมายในการเขียนโดยพยายามสื่อสารทางความคิดกับผู้อ่าน ผู้เขียนรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ตนเองต้องการถ่ายทอดความคิดแล้วจึงวางแผนว่าจะเสนอแนวคิดนั้นอย่างไร รูปแบบใด ที่จะทำให้อ่านได้เข้าใจความหมายและความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียนได้ (รัตนา มหากุล. 2543 : 163, เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2541 : 92 และ สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. ม.ป.ป. : 75)

กล่าวโดยสรุป การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ต่างๆของผู้เขียนโดยใช้สัญลักษณ์หรืออักษรได้ถูกต้องเพื่อสื่อความหมายให้เป็นที่เข้าใจตรงกัน ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน

1.2 วัตถุประสงค์ของการเขียน

นักการศึกษาได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ในการเขียนไว้ ดังนี้

ฮัลลิดี (Nunan. 1999 : 275. Citing Haliday. n.d.) รีเวอร์ส และเทมเพอร์ซี่ (Revers and Tempersy.1978) กล่าวว่า การเขียนสามารถแบ่งได้ตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อแจ้งให้ทราบ (Writing for Action) เช่น การเขียนป้ายประกาศ ฉลากผลิตภัณฑ์ คู่มือการใช้อุปกรณ์ไฟฟ้าต่างๆ ใบเสร็จรับเงิน
2. การเขียนเพื่อให้ข้อมูล (Writing for Informatiion) เช่น หนังสือพิมพ์ นิตยสาร รายสัปดาห์ โฆษณา
3. การเขียนเพื่อความบันเทิง (Writing for Entertainment) เช่น การ์ตูน นวนิยาย กลอน บทประพันธ์ บทพากย์หนัง

กล่าวโดยสรุป การเขียนแบ่งได้ตามวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ การเขียนเพื่อใช้ข้อมูล เพื่อการศึกษา และเพื่อความบันเทิง

1.3 ขั้นตอนในการเขียน

ทริบเบิล คริสโตเฟอร์ (Tribble, Christopher. 1996) ไวท์และอานท์ (White and Arndt. 1991) กล่าวถึง ขั้นตอนต่างๆของระบบการเขียนซึ่งคล้ายคลึงกันมี 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นตอนการเขียน (Pre – Writing) เป็นการกำหนดงาน วางแผนโครงสร้าง การรวบรวมข้อมูลที่จะใช้เขียน การโน้ตย่อ

2. ขั้นตอนการเขียน (Composing) เป็นการเขียนร่างงาน

3. ขั้นการอ่านทบทวน (Revising) เป็นการเรียบเรียงความคิดใหม่ ปรับปรุงข้อมูล และลีลาให้เหมาะสมกับผู้อ่าน กรับเบอร์ (Grubber. 1992 : 6 – 16) กล่าวเพิ่มเติมในขั้นนี้ว่า ผู้เรียนอ่านงานเขียนของตนอีกครั้ง ผู้เรียนแลกเปลี่ยนกันอ่านงานกับเพื่อนในกลุ่ม และแก้ไขตามข้อมูลย้อนกลับที่ได้รับจากกลุ่ม

4. ขั้นแก้ไข (Editing) เป็นการตรวจสอบเกี่ยวกับ ไวยากรณ์ ความหมาย วรรคตอน ตัวสะกด ถ้อยคำ การอ้างอิง

นอกจากนี้ พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540 : 47 – 48) ได้เสนอขั้นตอนต่างๆ ไปของการเขียน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมาย ผู้เขียนต้องมีจุดมุ่งหมายว่า ต้องการให้ผู้อ่านได้อะไรจากการเขียนของตน

2. กำหนดหัวข้อ/เรื่องที่ต้องการเขียน ผู้เขียนต้องกำหนดหัวข้อที่จะเขียนเพื่อนำผู้อ่านไปให้ถึงจุดหมายที่ต้องการ

3. กำหนดรูปแบบการเขียน ผู้เขียนต้องทราบว่า จะเขียนเรื่องของตนในแบบใด จึงจะบรรลุจุดมุ่งหมายของการเขียน

1.4 กิจกรรมส่งเสริมกระบวนการเขียน

พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ (2540 : 48 – 50) ได้กล่าวถึงกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนว่ามีลำดับขั้นตอนต่าง ๆ ดังนี้

1. กระตุ้นความสนใจ (Generating Idea) เป็นการอภิปรายร่วมกันระหว่างครูและผู้เรียนเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน ความสนใจ ความต้องการ และจุดประสงค์ในการเขียนแต่ละครั้ง ครูและผู้เรียนมีการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียน ช่วยในการรวบรวม

เนื้อหาที่จะเขียน กระตุ้นให้ผู้เรียนพูดหรือชี้แจงเกี่ยวกับปัญหาการเขียนของผู้เรียน เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้เรียนก่อนลงมือเขียนอย่างจริงจัง

2. รวบรวมความคิดและตรวจสอบ (Composing and Prevising) ครูที่ดีจะต้องช่วยให้ผู้เรียนเริ่มต้นการเขียนได้ดี เช่น อาจจะเริ่มต้นด้วยการยอมเสียเวลาเกี่ยวกับการอภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับเนื้อหาที่จะเขียนก่อนให้ผู้เรียนลงมือเขียนเอง เวลาที่ใช้ในห้องเรียนให้ถือว่าเป็นเพียงการร่างเรื่องที่จะเขียน ครูชี้แจงให้ผู้เรียนเข้าใจว่าไม่ควรจะกังวลเกี่ยวกับคำศัพท์หรือโครงสร้างทางไวยากรณ์หรือเครื่องหมายวรรคตอนมากเกินไป ควรจะรวบรวมความคิดที่จะเขียนให้ได้เสียก่อน ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ผู้เรียนต้องการความช่วยเหลืออย่างยิ่งจากครูในการรวบรวมความคิด ให้กำลังใจ

3. ตรวจแก้โครงเรื่อง (Marking papers) ผู้เรียนเขียนโครงเรื่องแล้วนำมาให้ครูตรวจแก้ไข การตรวจงานเขียนของผู้เรียนก็เป็นสิ่งที่ครูต้องระวัง อย่าใช้คำวิพากษ์วิจารณ์ที่ค่อนข้างรุนแรงเพราะจะทำให้ผู้เรียนเกิดความกลัว ขาดความมั่นใจในการเขียน เห็นงานเขียนเป็นงานที่ยากน่าเบื่อ และไม่กล้าเขียน

4. อภิปรายร่วมกัน (Discussing) เมื่อผู้เรียนเขียนเนื้อเรื่องเสร็จแล้ว ก็มักจะส่งให้ครูตรวจและเขียนคำวิจารณ์ผลงานนั้น ๆ ถ้าจะให้การเขียนของผู้เรียนได้ผลดียิ่งขึ้น เมื่อครูให้ผู้เรียนเขียนฉบับร่างแล้วครูควรหาทางให้กำลังใจแก่ผู้เรียน เพื่อให้เกิดความมั่นใจกล้าจะอ่านผลงานของตนให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ ฟัง ให้เพื่อน ๆ แสดงความคิดเห็นต่อผลงานของเพื่อนในทางสร้างเสริม เพื่อช่วยให้ผลงานดียิ่งขึ้น

5. สอน (Teaching) เมื่องานเขียนแต่ละเรื่องได้รับการขัดเกลาและแสดงความคิดเห็นแล้วครูให้ผู้เรียนนำกลับไปทบทวนดูใหม่เรื่องความถูกต้องของโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์ เครื่องหมายวรรคตอน ซึ่งครูจะถือเป็นเรื่องสุดท้ายหลังจากที่ผู้เรียนได้รวบรวมความคิดและเขียนเนื้อเรื่องมาส่งครู บางครั้งอาจมีการแสดงผลงานเขียนบนกระดานให้ผู้เรียนช่วยแก้ไข หรือครูอาจนำผลงานของผู้เรียนมาจัดพิมพ์หรือถ่ายเอกสารแล้วให้ผู้เรียนแต่ละคนได้ศึกษาความถูกต้องของโครงสร้างไวยากรณ์ ถ้าพบที่ผิดก็คิดหาทางแก้ไข

6. ทบทวนและขัดเกลาผลงาน (Revising papers) ขั้นนี้เป็นขั้นตอนสุดท้าย ผู้เขียนย่อมรู้ดีว่างานเขียนสมบูรณ์ได้ต้องมีการขัดเกลาและทบทวนอย่างรอบคอบ เพื่อตรวจสอบข้อผิดพลาดต่าง ๆ เช่น เครื่องหมายวรรคตอน ตัวสะกด การตัดต่อเพิ่มเติมความคิดต่าง ๆ ลำดับเหตุการณ์เรื่องราวใหม่ ซึ่งเทคนิคนี้ครูจะต้องสอนให้กับผู้เรียน

เนลสัน (Nelson. 1984 : 2 – 5, 8) ได้แสดงความคิดเห็นและแนวทางในการสอนเขียนไว้ว่า กิจกรรมการอ่านนั้นสอดคล้องกันเป็นอย่างดีกับกิจกรรมการเขียน ดังนั้น ครูควรปล่อยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสอ่านและทำความเข้าใจบทเรียนนั้นด้วยตนเอง แล้วนำข้อมูลที่ผู้เรียนแต่ละคนจะได้จากการอ่านมาอภิปรายร่วมกัน แล้วจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนได้ฝึกการเขียน

เพื่อให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับภาษาและเข้าใจมากยิ่งขึ้น และในกิจกรรมการเขียนต้องฝึกให้ผู้เรียนได้เขียนประโยคใจความสำคัญ (Main Idea) ของเรื่อง

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่าถ้าครูได้ยึดหลักในการจัดกิจกรรมส่งเสริมกระบวนการเขียนในการฝึกทักษะการเขียนให้กับผู้เรียนแล้วก็จะช่วยให้ผู้เรียนเห็นว่าการเขียนไม่ใช่ทักษะที่ยากเกินความสามารถที่ผู้เรียนจะทำได้

1.5 ระดับการสอนเขียนและกิจกรรมการสอนทักษะการเขียน

บรูตันและคณะ (Broughton and others. 1980:17–19) อะโบเดอริน (Aboderin. 1986 : 38 - 40) และณัฐพร อภิชาติธรรม (2544:16–17) ได้แบ่งระดับการเขียนไว้ 3 ระดับ โดยเรียงจากง่ายไปหายาก ดังนี้

ระดับที่ 1 การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing)

ระดับที่ 2 การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing)

ระดับที่ 3 การเขียนแบบอิสระ (Free Writing)

1. การเขียนที่มีการควบคุม (Controlled Writing) ได้แก่ การเขียนในลักษณะต่อไปนี้

1.1 Copying เป็นการคัดลอกฝึกการเขียนอย่างง่าย ๆ ให้กับเด็ก มีจุดมุ่งหมายให้คุ้นเคยกับคำศัพท์ รูปแบบประโยค ข้อความ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การขึ้นต้นประโยค หรือการเขียนตัวอักษรใหญ่ เป็นต้น

1.2 Gap Filling การเติมคำให้สมบูรณ์ เป็นการฝึกการเขียนที่ผู้เขียนต้องใช้ความสามารถมากกว่าการคัดลอก วิธีนี้อาจจะทำได้โดย ครูผู้สอนนำข้อความให้ผู้เรียนอ่าน 2 – 3 ครั้ง หลังจากนั้นจะตัดคำใดคำหนึ่งทิ้งไป แล้วให้ผู้เรียนใช้ความสามารถในการหาคำมาเติมในข้อความนั้นให้สมบูรณ์

1.3 Controlled Composition Frame การเขียนเรียงความให้อยู่ในกรอบที่กำหนดให้เป็นการฝึกเขียนที่ยากขึ้น โดยให้ผู้เรียนเลือกเอาส่วนต่างๆ ของภาษารวมกันให้เป็นประโยคเป็นข้อความนั่นเอง ครูผู้สอนจะให้คำต่างๆ ที่จำเป็น โดยให้คำเหล่านั้นอยู่ในรูปตาราง เช่น ให้ประธานหลายๆ ตัว กริยาหลายๆ ตัว เป็นต้น ผู้เรียนจะต้องเลือกเอาคำเหล่านั้นมาผูกเป็นประโยค เป็นข้อความเองตามความเหมาะสม

1.4 Writing Down เป็นการฝึกเขียนที่ใช้ทักษะการฟังเป็นการเริ่มกิจกรรมวิธีการ คือ ครูจะอ่านข้อความให้ผู้เรียนฟัง 2 – 3 ครั้ง หลังจากนั้นครูจะให้ผู้เรียนเขียนเรื่องหรือข้อความนั้นๆ ให้มีข้อความใกล้เคียงกับเรื่องที่ครูอ่านให้ฟังมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ หรือครูอาจจะให้ผู้เรียนฟังเรื่องจากเทปแล้วเขียนข้อความจากเทปนั้น

1.5 Picture Writing การเขียนโดยใช้รูปภาพ ครูอาจจะหารูปภาพหรือการ์ตูนต่าง ๆ ที่เป็นเรื่องมาใช้สอนผู้เรียน ผู้เรียนต้องพยายามผูกให้เป็นเรื่องตามความคิด จินตนาการ และประสบการณ์ของตนเอง ประโยคต่างๆ ต้องเริ่มจากความคิดของผู้เรียนเอง เมื่อผู้เรียนได้ความคิดและคำศัพท์ต่างๆ เป็นพื้นฐานแล้วครูให้ผู้เรียนเขียนเรื่องนั้นๆ ตามรูปภาพที่กำหนดให้

1.6 Sentence Combining การรวมประโยคเข้าด้วยกันเป็นกิจกรรมอีกรูปแบบหนึ่งที่จะปูพื้นฐานความสามารถทางการเขียนได้ดี โดยการให้ผู้เรียนพยายามรวมประโยคที่มีใจความใกล้เคียงกันเข้าด้วยกัน เช่น

- The boy is in the shop.
- He is buying some shirts.

รวมประโยคเป็น

- The boy in the shop is buying some shirts.

2. การเขียนแบบชี้แนะ (Guided Writing) เป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องแสดงความสามารถ และแสดงความคิดเห็นมากขึ้น ครูเป็นเพียงผู้วางโครงร่างและจุดสำคัญๆ ให้เท่านั้น ก่อนลงมือเขียน ผู้เรียนควรอภิปรายร่วมกันในหัวข้อนั้นๆ ก่อน แล้วจึงเลือกใช้คำให้เหมาะสมกับสิ่งที่ต้องการแสดงออก

3. การเขียนแบบอิสระ (Free Writing) เป็นทักษะการเขียนขั้นสุดท้าย ที่ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถมาก ผู้เรียนจะเลือกหัวข้อเรื่องที่จะเขียนเองและมีอิสระเต็มที่ในการแสดงความคิดเห็น ผู้เรียนต้องใช้ความสามารถหลายๆ ด้านเข้ามาผสมผสานกัน

จอห์นสัน และบาร์เร็ท (Johnson and Barrett. 1981 : 93 – 106) ได้แนะนำลักษณะกิจกรรมที่ใช้ในการสอนเขียนเพื่อการสื่อสารไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การเติมข้อมูลให้สมบูรณ์และการแบ่งข้อความออกเป็นส่วนๆ (Jigsaw) ทำให้เกิดช่องว่างของข้อมูล ซึ่งมีประโยชน์ต่อการสอนเขียน ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลกันในชั้นเรียน ผู้เรียนจะบอกซึ่งกันและกันในเรื่องที่เพื่อนไม่รู้ และมีการประเมินผลจากการเขียนโดยเพื่อนของผู้เรียน เพราะการจะดูว่าการเขียนบรรลุผลหรือไม่นั้น สามารถดูได้จากการอ่านข้อความแล้วเข้าใจหรือไม่

2. ลักษณะกิจกรรมที่มีความต่อเนื่องกัน ทำให้เกิดการบูรณาการของทักษะต่างๆ กิจกรรมแต่ละอย่างจะให้เนื้อหาสำหรับกิจกรรมต่อมา โดยครูอาจช่วยให้ผู้เรียนเกิดจินตนาการในการเขียนได้ โดยให้ทำกิจกรรมต่างๆ ประกอบ เช่น ฟังบทสนทนา แสดงบทบาทสมมติให้อ่านบทความจากวารสาร นิตยสาร อภิปราย ฯลฯ จนกระทั่งนำไปสู่การเขียนในขั้นสุดท้าย

3. การเขียนข้อความเป็นตอนๆ (Paragraph Writing) การเขียนในขั้นนี้ ใจความสำคัญของข้อความหนึ่งจะต้องมีการโยงผูกประโยคเข้าด้วยกันให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Cohesion) และมีความสอดคล้องกันตามความหมาย (Coherence)

1.6 การตรวจและการประเมินการเขียน

ครูต้องเลือกวิธีตรวจ โดยใช้เกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งมีเกณฑ์การตรวจแตกต่างกันตามประเภทงานเขียน

คาร์เวล (สุเบดา ปาทาน. 1986 : 17 – 18; อ้างอิงจาก Carroll. 1980 : 50 Testing Communicative Performance) ได้กล่าวถึงความสามารถในการใช้ภาษา เพื่อสื่อความหมายโดยการเขียนว่า อาจทดสอบโดยการเขียนเรียงความ (Essay) หรือเขียนบรรยายภาพต่างๆ หรือบรรยายเหตุการณ์ที่จำได้ โดยใช้เนื้อหาที่เป็นเรื่องราวที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เช่น การเขียนรายงาน การจดบันทึก การเขียนจดหมายส่วนตัวถึงเพื่อน จดหมายธุรกิจ เช่น การสั่งซื้อสินค้าจากบริษัทหรือห้างร้าน เป็นต้น

เพอร์คินส์และคอนเนเคอร์ (สุเบดา ปาทาน. 1986; 19 อ้างอิงจาก Perkins and Konneker. 1982 : 51 Testing the Effectiveness of Sentence – Combining in ESL Composition) กล่าวว่า การเขียนเรียงความเป็นวิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการทดสอบวัดความสามารถทางการเขียน เพราะเป็นการวัดความรู้ความสามารถของผู้เขียนได้หลายด้าน เช่น การถ่ายทอดความนึกคิด การใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียงคำ ประโยค การลำดับความคิด และการใช้แบบแผนที่ถูกต้องทั้งวิธีการเขียนและวิธีการใช้ภาษาถูกต้องตามโครงสร้างไวยากรณ์ ดังนั้น การสร้างแบบทดสอบอัตนัย โดยครูผู้สอนเขียนเรียงความจะวัดความสามารถในการเขียนของผู้เข้าสอบได้ในเรื่องต่างๆ เหล่านี้

1. ความสอดคล้อง หมายถึงความสอดคล้องของเนื้อหาที่เขียน มีการรวบรวมข้อมูลต่างๆ เข้าเป็นหน่วยเดียวกัน
2. ความสละสลวย หมายถึง การเรียบเรียงเนื้อหาอย่างสมเหตุสมผลน่าอ่านและน่าติดตาม
3. คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำสำนวนที่หลากหลายเหมาะสมกับเหตุการณ์และระดับที่ใช้
4. ไวยากรณ์ หมายถึง การใช้คำเหมาะสมกับโครงสร้างทางภาษา การเรียบเรียงถ้อยคำและประโยคได้ถูกต้อง
5. กลไกทางภาษา หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเลือกใช้แบบแผนทางภาษา

ดังนั้นในการตรวจงานเขียนแบบเรียงความได้มีผู้เสนอแนวทางในการตรวจ และการประเมินการเขียนหลายวิธีเพื่อให้ครูสามารถเลือกใช้ได้เหมาะสมกับจุดประสงค์และแบบทดสอบ ดังต่อไปนี้

தாகาลาและคณะ (อัจฉรา วงศ์โสธร. 1995 : 244 – 266; อ้างอิงจาก Takala. et.al. 1982 : 340 – 342) เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย (1987 : 54 - 55) และจาคอบส์ (Jacobs. 1981 : 105) ได้เสนอแนะการตรวจเรียงความแบบรวมอีกวิธีหนึ่ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินแบบ ESL Composition ซึ่งผู้ตรวจต้องตรวจเรียงความทั้งเรื่องโดยประเมินว่าผู้เขียนได้สื่อความคิด และความหมายเป็นกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านได้ตรงตามจุดมุ่งหมายได้หรือไม่ และมีการรวบรวมข้อมูลเรียบเรียงเป็นเรื่องราวสอดคล้องกัน รวมทั้งนำส่วนประกอบทางภาษาหลายอย่างมาใช้อย่างไร

จาคอบส์ (Jacobs. 1981 : 105) ชี้ให้เห็นว่าการตรวจงานเขียนอาจจะมีสาเหตุบางประการที่ทำให้ผลการตรวจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริง เช่น การตรวจไม่คงที่ ผู้ตรวจมีการลำเอียง เชื่อมั่นในการตัดสินคุณภาพการประเมินของตน ผู้ตรวจหลายคนมีการประเมินแตกต่างกัน เป็นต้น ดังนั้นเพื่อให้การตรวจและการประเมินเที่ยงตรง และเชื่อถือได้ต้องใช้เกณฑ์ที่ครอบคลุมและควบคุมสาเหตุต่างๆ เหล่านี้ได้ ดังเช่น การตรวจแบบ ESL Composition Profile ซึ่งพิจารณาลักษณะรวมของการเขียน โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนรวม 100 คะแนน แบ่งเป็น 5 ส่วน ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30	คะแนน
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization)	20	คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	25	คะแนน
4. การใช้โครงสร้างภาษา (Language Use)	20	คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanics)	5	คะแนน

การให้คะแนนแต่ละส่วนแบ่งเป็น 4 ระดับคือ

- ดีมาก – ดีเยี่ยม (Very good to excellent)
- ปานกลาง – ดี (Average to good)
- อ่อน – ใช้ได้ (Poor to fair)
- อ่อนมาก (Very poor)

นอกจากนั้นในแต่ละระดับจะมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจน ทำให้ผู้ตรวจสามารถใช้คำอธิบายมาพิจารณาตัดสินว่าผู้เขียนประสบผลสำเร็จ หรือล้มเหลวในการเขียนในระดับใด ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง 1 เกณฑ์การตรวจเรียงความแบบ ESL

	คะแนน	ระดับ	คำอธิบาย
เนื้อหา	27 – 30	ดีมาก – ดีเยี่ยม	รอบรู้, มีสาระ, ขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่องที่ให้
	22 – 25	ปานกลาง – ดี	มีความรู้พอประมาณ มีสาระเพียงพอ ขยายใจความสำคัญในวงจำกัด ส่วนใหญ่สัมพันธ์กับหัวข้อเรื่อง แต่ขาดรายละเอียด
	17 – 21	อ่อน – ใช้ได้	มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนจำกัด, มีสาระน้อย, การขยายความเกี่ยวกับหัวข้อเรื่องไม่เพียงพอ
	13 – 16	อ่อนมาก	ไม่มีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนเลย, ไม่มีสาระ, ไม่ตรงประเด็น
การเรียบเรียงเรื่องราว	18 – 20	ดีมาก – ดีเยี่ยม	การแสดงออกคล่องแคล่ว แสดงความคิดเห็นชัดเจน สิ่งสนับสนุนกระทัดรัด ชัดเจน เรียบเรียงเรื่องราวดี ลำดับความสมเหตุสมผล มีการเชื่อมโยง
	14 – 17	ปานกลาง – ดี	ค่อนข้างกระท่อนกระแท่น การเรียบเรียงเรื่องหลวม คงมีประเด็นสำคัญ ข้อความสนับสนุนใจความสำคัญน้อย การลำดับความยังคงสมเหตุสมผลแต่ไม่สมบูรณ์
	10 – 13	อ่อน – ใช้ได้	ไม่คล่องแคล่ว, ความคิดสับสนหรือไม่ต่อเนื่อง ขาดการขยายความและเรียงลำดับอย่างสมเหตุสมผล

ตาราง 1 (ต่อ)

	คะแนน	ระดับ	คำอธิบาย
	7 – 9	อ่อนมาก	ไม่สื่อสารเลย, ไม่มีการเรียบเรียงเรื่องราว หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน
การใช้โครงสร้างภาษา	18 – 20	ดีมาก – ดีเยี่ยม	มีความรอบรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมอย่างกว้างขวาง, เลือกใช้ถ้อยคำสำนวนอย่างมีประสิทธิภาพ, รอบรู้รูปแบบของคำ, ใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม
	14 – 17	ปานกลาง – ดี	สำนวนมีผิดบ้างเป็นครั้งคราว แต่ไม่ถึงกับทำให้ไม่เข้าใจความหมาย
	10 – 13	อ่อน – ใช้ได้	มีความรู้เกี่ยวกับชีวิตและพฤติกรรมสังคมในวงจำกัด, การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนผิดบ่อย, ความหมายสับสนและคลุมเครือ
	7 – 9	อ่อนมาก	เป็นการแปลอย่างเห็นได้ชัด มีความรู้ในเรื่องศัพท์และสำนวนภาษาอังกฤษน้อย หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน
คำศัพท์	22 – 25	ดีมาก – ดีเยี่ยม	ใช้โครงสร้างซับซ้อนอย่างมีประสิทธิภาพ ผิดเล็กน้อยในเรื่อง คำสัมพันธ์ระหว่างประธานกับกริยา กาล ตัวเลข การเรียงลำดับคำ การใช้ a, an, the, คำสรรพนามและบุพบท
	18 – 21	ปานกลาง – ดี	ใช้โครงสร้างง่าย ๆ แต่มีประสิทธิภาพ, มีข้อผิดพลาดหลายแห่งในเรื่อง

ตาราง 1 (ต่อ)

	คะแนน	ระดับ	คำอธิบาย
	11 – 17	อ่อน – ใช้ได้	มีปัญหาทุกทั้งโครงสร้างที่ง่ายและซับซ้อน, มีข้อผิดพลาดบ่อยเรื่อง negative, agreement, tense, number, word order / function, articles, pronoun และ prepositions
	5 – 10	อ่อนมาก	ไม่รู้กฎการสร้างประโยค, มีที่ผิดมากมาย, ไม่สื่อสารหรือเพียงพอต่อการประเมิน
กลไกทางภาษา	5	ดีมาก – ดีเยี่ยม	แสดงให้เห็นว่ารู้กฎเกณฑ์ดี, มีที่ผิดเล็กน้อยในเรื่องการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้ตัวใหญ่ และการย่อหน้า
	4	ปานกลาง – ดี	ผิดเป็นบางครั้งบางคราวในการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, แต่ไม่ทำให้ความหมายคลุมเครือ
	3	อ่อน – ใช้ได้	ผิดบ่อยในการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, ลายมือไม่ดี, ความหมายสับสนและคลุมเครือ
	2	อ่อนมาก	ไม่รู้กฎเกณฑ์, ผิดบ่อยในการสะกดคำ, เครื่องหมายวรรคตอน, การใช้อักษรตัวใหญ่และการย่อหน้า, ลายมืออ่านไม่ออก, หรือไม่เพียงพอต่อการประเมิน

กล่าวโดยสรุป การตรวจงานเขียนแบบเรียงความ ผู้ตรวจควรคำนึงถึงเกณฑ์การตรวจเป็นสำคัญ เพื่อให้การตรวจเป็นไปด้วยความยุติธรรมและเที่ยงตรงมิได้เกิดความลำเอียง ดังนั้นในการประเมินการเขียน ครูควรพิจารณาเลือกเกณฑ์การประเมินให้เหมาะสมกับจุดประสงค์และแบบทดสอบ เพื่อให้การตรวจและประเมินถูกต้องตรงตามเป้าหมายที่วางไว้

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือ

2.1 ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ

วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2541 : 38 – 46) สุมนทา พรหมบุญ และคณะ (2540 : 40) ได้ให้ความหมายของการเรียนแบบร่วมมือ ดังนี้ เป็นวิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้แก่ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก แต่ละกลุ่มประกอบด้วยสมาชิกที่มีความรู้ ความสามารถแตกต่างกัน โดยที่แต่ละคนมีส่วนร่วมอย่างแท้จริงในการเรียนรู้และในความสำเร็จของกลุ่ม โดยแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การแบ่งปันทรัพยากรการเรียนรู้ รวมทั้งเป็นกำลังใจแก่กันและกัน คนที่เรียนเก่งจะช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่า สมาชิกในกลุ่มไม่เพียงแต่รับผิดชอบต่อการเรียนของตนเท่านั้น หากแต่ต้องรับผิดชอบต่อการเรียนของเพื่อนสมาชิกในกลุ่ม

กรองทอง ไครีรี (2539 : 1) การเรียนแบบร่วมมือเป็นกระบวนการเรียนการสอนที่เกิดจากการผสมผสานระหว่างทักษะของการอยู่ร่วมกันในสังคม (Social Skills) และทักษะในด้านเนื้อหาวิชาต่างๆ เป็นวิธีเรียน (ไม่ใช่วิธีสอน) ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student centered) ใช้ในการเสริมการเรียนการสอนให้ดีขึ้น แต่จะใช้แทนวิธีสอนไม่ได้ครูต้องสอนต่อไปและผู้เรียนก็ต้องเรียนต่อไป ซึ่งการเรียนแบบร่วมมือนั้น ผู้เรียนจะคิดหรือทำขึ้นมาเองไม่ได้ครูต้องเป็นผู้ริเริ่มเป็นผู้นำมาฝึกให้ผู้เรียนใช้ ดังนั้นครูต้องมีความรู้ในการจัดให้ผู้เรียนที่มีความสามารถแตกต่างกัน (mixed ability groups) เรียนและทำงานด้วยกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 2 - 4 คน โดยมีจุดมุ่งหมายเดียวกันช่วยเหลือกันและกันภายในกลุ่ม และต้องยอมรับซึ่งกันและกันเสมอความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับสมาชิกทุกคนภายในกลุ่ม การเรียนแบบร่วมมือเป็นที่นิยมในสหรัฐอเมริกาและในประเทศแถบเอเชีย เช่น สิงคโปร์ มาเลเซีย ไทย บรูไน อินโดนีเซีย ฟิลิปปินส์ ฯลฯ เป็นต้น

อารี สัตถหวิ (2541 : 33) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนรู้ทั้งทางด้านความรู้และจิตใจ ช่วยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าในความแตกต่างระหว่างบุคคลของเพื่อนๆ เคารพความคิดเห็นและความสามารถของผู้อื่นที่แตกต่างจากตนเองตลอดจนรู้จักช่วยเหลือและสนับสนุนเพื่อนๆ

คาแกน (Kagan. 1990) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งได้รับการจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จัดเป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพอๆ กัน รับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม

สลาบิน (Slavin. 1983) กล่าวว่า Cooperative Learning ช่วยให้เกิดการช่วยเหลือ และการสนับสนุนกันเพื่อนให้เกิดสัมฤทธิ์ผล เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรม นั่นคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เป็นประชาธิปไตยและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ครูผู้สอนมักจะใช้วิธี Cooperative Learning เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการจัดบรรยากาศการเรียนรู้

แกชเชอร์ (Gasser. 1986) กล่าวว่า ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนหรือสังคม เป็นความจำเป็นทางด้านจิตวิทยาที่สำคัญอย่างหนึ่งของคน การสนับสนุนและการยอมรับระหว่างเพื่อนสำหรับ Cooperative Learning เกิดขึ้นได้เพราะความสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคน คือ ผลประโยชน์ของผู้เรียนทั้งกลุ่ม ผู้เรียนจะควบคุมการเรียนรู้ของตนเองแสดงพฤติกรรมตามตารางงานมากขึ้น สนใจเข้าเรียนมากขึ้น ชอบเพื่อนร่วมชั้น ห้องเรียน โรงเรียน วิธีที่เรียนและครูผู้สอน ทั้งยังให้ความร่วมมือในการทำงานมากขึ้น เจตคติในทางบวกเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาพฤติกรรมด้านวิชาการเท่านั้น ยังช่วยผู้เรียนให้พร้อมที่จะเข้าสู่สังคมได้ดีด้วย

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 23 – 24) กล่าวว่า สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายและมีลักษณะในการทำงานกลุ่ม

กล่าวโดยสรุป การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนมีอิสระในการศึกษาหาความรู้ตามหลักประชาธิปไตย รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้ บรรลุตามจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกัน นั่นคือ การเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

2.2 หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มแบบร่วมมือ

คาแกน (Kagan : 1985) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มเพื่อนำไปสู่การเรียนแบบร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การจัดกลุ่ม (Teams) หมายถึง การจัดกลุ่มผู้เรียนที่ละคนเข้าทำกิจกรรมด้วยกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด จึงควรจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มดังนี้

คาแกน (Kagan. 1990) กล่าวว่า กิจกรรมการเรียนรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งได้รับการจัดขึ้น เพื่อให้เกิดการเรียนรู้ระหว่างผู้เรียนในกลุ่ม โดยอาศัยการแลกเปลี่ยนข้อมูลที่จัดเป็นโครงสร้างทางสังคม ผู้เรียนจะรับผิดชอบการเรียนรู้ของตนเองพอๆ กัน รับผิดชอบการเรียนรู้ของสมาชิกภายในกลุ่ม

สลาบิน (Slavin. 1983) กล่าวว่า Cooperative Learning ช่วยให้เกิดการช่วยเหลือ และการสนับสนุนกันเพื่อนให้เกิดสัมฤทธิ์ผล เป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสมตามสภาพวัฒนธรรม นั่นคือ มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน เป็นประชาธิปไตยและสนับสนุนซึ่งกันและกัน ครูผู้สอนมักจะใช้วิธี Cooperative Learning เป็นยุทธศาสตร์หนึ่งในการจัดบรรยากาศการเรียนรู้

แกชเชอร์ (Gasser. 1986) กล่าวว่า ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียนหรือสังคม เป็นความจำเป็นทางด้านจิตวิทยาที่สำคัญอย่างหนึ่งของคน การสนับสนุนและการยอมรับระหว่างเพื่อนสำหรับ Cooperative Learning เกิดขึ้นได้เพราะความสำเร็จของผู้เรียนแต่ละคน คือ ผลประโยชน์ของผู้เรียนทั้งกลุ่ม ผู้เรียนจะควบคุมการเรียนรู้ของตนเองแสดงพฤติกรรมตามตารางงานมากขึ้น สนใจเข้าเรียนมากขึ้น ชอบเพื่อนร่วมชั้น ห้องเรียน โรงเรียน วิธีที่เรียนและครูผู้สอน ทั้งยังให้ความร่วมมือในการทำงานมากขึ้น เจตคติในทางบวกเหล่านี้ไม่เพียงแต่ช่วยพัฒนาพฤติกรรมด้านวิชาการเท่านั้น ยังช่วยผู้เรียนให้พร้อมที่จะเข้าสู่สังคมได้ดีด้วย

จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1987 : 23 – 24) กล่าวว่า สมาชิกในกลุ่มมีความรับผิดชอบร่วมกัน มีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน มีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมายและมีลักษณะในการทำงานกลุ่ม

กล่าวโดยสรุป การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ คือ กระบวนการที่เน้นให้ผู้เรียนมีอิสระในการศึกษาหาความรู้ตามหลักประชาธิปไตย รู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น รู้จักช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และมีความรับผิดชอบร่วมกัน โดยที่กลุ่มจะประสบความสำเร็จได้ เมื่อสมาชิกทุกคนได้เรียนรู้ บรรลุตามจุดมุ่งหมายเช่นเดียวกัน นั่นคือ การเรียนเป็นกลุ่มหรือเป็นทีมอย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง

2.2 หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มแบบร่วมมือ

คาแกน (Kagan : 1985) ได้ให้หลักเกณฑ์ในการจัดกลุ่มเพื่อนำไปสู่การเรียนแบบร่วมมืออย่างมีประสิทธิภาพไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การจัดกลุ่ม (Teams) หมายถึง การจัดกลุ่มผู้เรียนทีละคนเข้าทำกิจกรรมด้วยกัน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลมากที่สุด จึงควรจัดผู้เรียนเข้ากลุ่มดังนี้

- 1.1 จำนวนผู้เรียนในกลุ่ม 4-6 คน
 - 1.2 กลุ่มประกอบด้วยผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ปานกลางและต่ำ
คละกันไป
 - 1.3 ในกลุ่มมีทั้งผู้เรียนที่เป็นหญิงและชาย ถ้าในห้องเรียนมีทั้งผู้เรียนหญิง
และชาย
 - 1.4 บางกรณีอาจจัดกลุ่มโดยวิธีอื่นๆ เช่น จัดกลุ่มเด็กที่มีความสนใจเหมือนๆ กัน
หรือจัดกลุ่มแบบสุ่มเพื่อต้องการทบทวนความรู้
2. ความมุ่งมั่น (Will) หมายถึง อุดมการณ์ของผู้เรียนที่ทำงานร่วมกัน ซึ่งจะต้อง
มีความมุ่งมั่นที่จะเรียนรู้ และมีความกระตือรือร้นในการทำกิจกรรมต่างๆ ร่วมกัน เพื่อให้เกิด
ประสิทธิผลร่วมกัน สามารถสร้างความมุ่งมั่นร่วมกันให้เกิดขึ้นโดยใช้กิจกรรมอื่นๆ ที่ไม่ใช่
กิจกรรมทางวิชาการ เช่น การเล่นเกม การสัมภาษณ์ โดยใช้วิธีการต่อไปนี้
- 2.1 สร้างความมุ่งมั่นของกลุ่มทำงานร่วมกัน
 - 2.2 สร้างความมุ่งมั่นของผู้เรียนในชั้นเรียนที่ช่วยกัน
 - 2.3 ให้การทำงานร่วมกันโดยเลือกกิจกรรมที่คนเดียวไม่สามารถทำได้สำเร็จ
3. การจัดการ (Management) หมายถึง การจัดกลุ่มให้สามารถทำกิจกรรมได้
อย่างมีประสิทธิภาพ และรวมถึงการจัดการภายในกลุ่ม เพื่อให้การทำกิจกรรมของกลุ่มประสบ
ผลสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพ ควรปฏิบัติดังนี้
- 3.1 การจัดที่นั่งของนักเรียนในกลุ่ม
 - 3.2 การแบ่งงานกันในกลุ่ม
 - 3.3 การสร้างกฎของห้อง (Class Rule)
 - 3.4 การให้สัญญาณเงียบ (Quiet Signal)
 - 3.5 การดูแลกลุ่มให้ทำงานที่มอบหมายหรือตามความสนใจ
 - 3.6 การดูแลกลุ่มไม่ให้วุ่นวายกับกลุ่มอื่น
4. ทักษะทางสังคม (Social Skill) หมายถึง การพัฒนาให้ผู้เรียนมีทักษะในการ
ทำงาน ทำกิจกรรมร่วมกัน ให้มีการร่วมมือช่วยเหลือกันอย่างจริงจัง ให้กำลังใจกัน มีความ
สัมพันธ์ที่ดีต่อกันและที่สำคัญที่สุด คือต้องรับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน
5. กฎพื้นฐาน 4 ข้อ (Basic Principles : PIES) หมายถึง หลักการพื้นฐานของ
การเรียนรู้แบบร่วมมือ ซึ่งจะต้องประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ จะขาดอย่างใด
อย่างหนึ่งไม่ได้ ได้แก่

5.1 การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน (P : Positive interdependence) ผู้เรียนต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกัน เมื่อเราได้รับประโยชน์จากเพื่อน เพื่อนก็จะได้รับประโยชน์จากเรา ความสำเร็จของเรา ความสำเร็จของเพื่อนคือความสำเร็จของกลุ่ม และความสำเร็จของกลุ่มคือความสำเร็จของแต่ละคน

5.2 การยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน (I : Individual Accountability) ยอมรับความสามารถซึ่งกันและกัน ยอมรับว่าแต่ละคนในกลุ่มต่างก็มีความสามารถของตนเอง และมีส่วนในการทำให้การทำงานของกลุ่มประสบความสำเร็จ

5.3 ความเสมอภาค (E : Equal Participation) ทุกคนมีความเท่าเทียมกัน ทุกคนในกลุ่มต้องให้ความร่วมมืออย่างทั่วถึง และมีบทบาทในกลุ่มเท่าเทียมกัน

5.4 การมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง (S : Simultaneous Interaction) หมายถึง ทุกคนในกลุ่มต้องมีปฏิสัมพันธ์อย่างต่อเนื่อง

6. เทคนิคหรือรูปแบบการจัดกิจกรรม (Structure) เทคนิคการเรียนแบบร่วมมือหรือรูปแบบการจัดกิจกรรมเป็นสิ่งที่ใช้เป็นคำสั่งให้ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กัน เช่น เทคนิคการพูดเป็นคู่ (Rally Robin) เทคนิคการเขียนเป็นคู่ (Rally Table) เทคนิคการพูดรอบวง (Round Robin) เทคนิคการเขียนรอบวง (Round Table) เทคนิคคู่ตรวจสอบ (Pair-check) เป็นต้น เทคนิคต่างๆ ต้องเลือกใช้ให้ตรงกับเป้าหมายที่ต้องการ ต้องปลูกฝังให้ผู้เรียนสามารถแสวงหาความรู้ได้ด้วยตนเอง สามารถลงมือปฏิบัติกิจกรรมที่หลากหลายและยืดหยุ่นได้ มีการเรียนรู้จากแหล่งต่างๆ ทั้งจากครู ผู้ปกครอง ชุมชนและสิ่งต่างๆ รอบตัว ทั้งนี้ผู้เรียนจะต้องเป็นผู้รับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตนเองซึ่งวิธีการเรียนรู้แบบร่วมมือก็จัดว่าเป็นอีกวิธีหนึ่งที่สามารถช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนมีลักษณะดังกล่าวได้

2.3 ประโยชน์ของการเรียนแบบร่วมมือ

วัฒนาพร ระงับทุกข์ (2541) กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือเป็นการเรียนที่ช่วยให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะการทำงานร่วมกับผู้อื่น การแก้ปัญหา การตัดสินใจ การแสวงหาความรู้ และการยอมรับซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุขไปพร้อมๆ กับการพัฒนาคุณความดี ความรู้ ความสามารถ การเรียนแบบร่วมมือจึงมีประโยชน์ ดังต่อไปนี้

1. ช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่ดี ผู้เรียนในกลุ่มทุกคนจะช่วยเหลือหรือแลกเปลี่ยนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกันในบรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผย สมาชิกกลุ่มทุกคนกล้าถามคำถามที่ไม่เข้าใจ บรรยากาศเช่นนี้นำไปสู่การอภิปรายซักถามทั้งในและนอกห้องเรียน อันจะนำไปสู่การเรียนรู้แบบไร้พรมแดน

2. ก่อให้เกิดการเรียนรู้ในกลุ่มย่อย การแบ่งผู้เรียนเป็นกลุ่มจะเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พูดคุยอภิปราย ซักถาม จนเกิดความเข้าใจอย่างชัดเจน คนที่เรียนเก่งสามารถช่วยเหลือคนที่เรียนอ่อนกว่าให้ตามเพื่อนทัน

3. ช่วยลดปัญหาวินัยในชั้นเรียน ผู้เรียนจะให้กำลังใจยอมรับและร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกัน สมาชิกในกลุ่มทุกคนจะรับผิดชอบในความสำเร็จของกลุ่ม จึงจำเป็นต้องร่วมมือกันพัฒนาเสริมสร้างพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้เกิดขึ้นในกลุ่ม

4. ช่วยยกระดับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ยของชั้นดีขึ้น เมื่อผู้เรียนเก่งช่วยผู้เรียนอ่อน เขาจะเรียนรู้ความคิดรวบยอดของสิ่งกำลังเรียนได้ชัดเจนขึ้น ขณะที่ผู้เรียนอ่อนสามารถเรียนรู้จากเพื่อนที่ใช้ภาษาใกล้เคียงกันได้ง่ายกว่าเรียนจากครู

5. ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ ได้ศึกษาค้นคว้า ทำงานและแก้ปัญหาด้วยตนเอง มีอิสระที่จะเลือกวิธีการเรียนรู้ของตน

6. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ในการเรียนแบบร่วมมือจะมีทักษะในการบริหาร การจัดการ การเป็นผู้นำ การแก้ปัญหา มนุษยสัมพันธ์ และการสื่อความหมาย

7. การเรียนแบบร่วมมือช่วยเตรียมให้ผู้เรียนออกไปใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือมากกว่าการแข่งขัน

2.4 ประเภทของการเรียนแบบร่วมมือ

วัฒนาพร ระบุว่าทุกซ์ (2541 : 40 – 44) กล่าวถึงการเรียนแบบร่วมมือ สามารถแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. Jigsaw เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นเพื่อส่งเสริมความร่วมมือและการถ่ายทอดความรู้ระหว่างเพื่อนในกลุ่ม เทคนิคนี้ใช้กันมากในรายวิชาที่ผู้เรียนต้องเรียนเนื้อหาวิชาจากตำราเรียน เช่น สังคมศึกษา ภาษาไทย

2. Jigsaw II เป็นเทคนิคที่พัฒนาขึ้นจากเทคนิคเดิม โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีส่วนช่วยกัน ฟังพากันในกลุ่มมากขึ้น กระบวนการ Jigsaw II เหมือนเดิมทุกประการ เพียงแต่ในช่วงของการประเมินผล ครูจะนำคะแนนของทุกคนในกลุ่มมารวมกันเป็นคะแนนกลุ่ม กลุ่มที่ได้คะแนนรวมหรือค่าเฉลี่ยสูงสุด จะติดประกาศไว้ในป้ายประกาศของห้อง

3. Teams Games – Tournament (TGT) เป็นกิจกรรมที่เหมาะสมกับการเรียนการสอนในจุดประสงค์ที่ต้องการให้กลุ่มศึกษาประเด็นหรือปัญหาที่มีคำตอบถูกเพียงคำตอบเดียว หรือมีคำตอบที่ถูกต้องชัดเจน เช่น การคำนวณทางคณิตศาสตร์ การใช้ภาษา ภูมิศาสตร์ และทักษะการใช้แผนที่และความคิดรวบยอดทางวิทยาศาสตร์

4. Student Teams and Achievement Division (STAD) เทคนิคนี้พัฒนาเพิ่มเติมจากเทคนิค TGT แต่จะใช้การทดสอบรายบุคคลแทนการแข่งขัน

5. Team Assisted Individualization (TAI) กิจกรรมนี้เน้นการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละบุคคลมากกว่าการเรียนรู้ในลักษณะกลุ่มเหมาะสำหรับการสอนคณิตศาสตร์ การจัดกลุ่มผู้เรียนจะคล้ายกับเทคนิค STAD และ TGT แต่ในเทคนิคนี้ผู้เรียนแต่ละคนจะเรียนรู้และทำงานตามระดับความสามารถของตน เมื่อทำงานในส่วนของตนเสร็จแล้วจึงจะไปจับคู่หรือเข้าทำงานกลุ่ม

6. Learning Together (LT) วิธีนี้เป็นวิธีที่ใช้กับการสอนที่มีโจทย์ปัญหา การคำนวณ หรือการฝึกปฏิบัติในห้องปฏิบัติการ

7. CO-op Co-op เป็นเทคนิคที่เน้นการทำงานร่วมกัน โดยสมาชิกของกลุ่มที่มีความสามารถและความถนัดต่างกันได้แสดงบทบาทหน้าที่ที่ตนถนัดเต็มที่ ผู้เรียนเก่งได้ช่วยเหลือเพื่อนที่เรียนอ่อนเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการคิดระดับสูงทั้งทางวิเคราะห์ และสังเคราะห์และเป็นวิธีการที่สามารถนำไปใช้วิชาใดก็ได้

8. Cooperative Integrated Reading and Composition (CIRC) เป็นตัวอย่างแนวทางการนำเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือไปใช้พัฒนาการเรียนการสอนอ่าน และเขียน

9. Group Investigation (GI) เป็นเทคนิคการเรียนรู้แบบร่วมมือที่สำคัญอีกเทคนิคหนึ่ง เป็นการจัดกลุ่มผู้เรียนเพื่อเตรียมการทำโครงการกลุ่มหรือทำงานที่ครอบคลุมหมาย เทคนิคนี้เหมาะสำหรับการสืบค้นหาความรู้หรือแก้ปัญหา เพื่อหาข้อมูลหรือหัวข้อที่สนใจ

2.5 เทคนิคและกิจกรรมการฝึกการเรียนรู้แบบร่วมมือ

วัฒนาพร ระบุว่าทุกซ์ (2541 : 32 – 34) กล่าวถึงเทคนิควิธีและกิจกรรมที่ใช้ในการฝึกการเรียนรู้แบบร่วมมือ ดังนี้

1. คู่คิด (Think – Pair – Share) เป็นเทคนิคที่เริ่มต้นจากการที่ครูตั้งประเด็นสั้นๆ หรือโจทย์คำถามให้ผู้เรียนตอบ แล้วให้ผู้เรียนคิดหาคำตอบด้วยตนเอง สัก 1 – 2 นาที หลังจากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่กับเพื่อนแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน ผลัดกันเล่าความคิดหรือคำตอบของตนให้คู่ฟัง จนได้ข้อสรุปที่เห็นพ้องต้องกัน แล้วให้แต่ละคู่ไปเล่าให้ผู้อื่นฟัง 2 – 3 คู่ หรือครูอาจสุ่มบางคู่มารายงานหน้าชั้น

2. การเล่าเรื่องรอบวง (Round robin) เป็นเทคนิคที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนในกลุ่มเล่าประสบการณ์ ความรู้ สิ่งที่น่าสนใจ สิ่งที่คุณเรียนประทับใจให้เพื่อนๆ ในกลุ่มย่อยฟังทีละคนโดยเปิดโอกาสให้สมาชิกทุกคนใช้เวลาเท่าๆ กันหรือใกล้เคียงกัน โดยครูกำหนด

ประเด็นเรื่องที่จะเล่า หรือให้ผู้เรียนร่วมกันกำหนดเอง การเล่าเรื่องรอบวงจะช่วยพัฒนาทักษะการสื่อความหมายของผู้เรียน

3. เพื่อนเรียน (Partner) ผู้เรียนจับคู่เพื่อช่วยเหลือกันเรียนและทำความเข้าใจเนื้อหาที่เป็นความคิดรวบยอดที่สำคัญ ในบางครั้งคู่หนึ่งอาจไปขอคำแนะนำ คำอธิบายจากคู่อื่นๆ ที่คาดว่าจะมีความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวดีกว่า และเช่นเดียวกันเมื่อผู้เรียนคู่หนึ่งเกิดความเข้าใจที่แจ่มชัดแล้ว ก็จะเป็นผู้ถ่ายทอดความรู้ให้ผู้เรียนคู่อื่นๆ ต่อไป

4. มุมสนทนา (Corner) เป็นเทคนิคที่ช่วยสร้างความสามัคคีในชั้นเรียน ขั้นตอนการเรียนเริ่มต้นด้วยการจัดให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่มย่อย (ประมาณ 3 – 4 คน) เข้าไปนั่งตามมุมหรือจุดต่างๆ ของห้องเรียน ผู้เรียนในกลุ่มย่อยแต่ละกลุ่มจะช่วยกันคิดหาคำตอบสำหรับโจทย์ปัญหาต่าง ๆ ที่ครูยกมา หลังจากนั้นจะเปิดโอกาสให้สมาชิกในมุมใดมุมหนึ่งอธิบายเรื่องราวที่ตนได้ศึกษาให้เพื่อนในมุมอื่นฟัง

5. คู่ตรวจสอบ (Pairs Check) เป็นเทคนิคที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 4 หรือ 6 คน แล้วสมาชิกในกลุ่มจับคู่กันทำงาน เมื่อได้รับโจทย์ปัญหาหรือแบบฝึกหัดจากครู ผู้เรียนคนหนึ่งจะเป็นคนทำโจทย์และอีกคนหนึ่งทำหน้าที่เสนอแนะวิธีการแก้โจทย์ หลังจากทำโจทย์ข้อ 1 เสร็จ ผู้เรียนคู่หนึ่งจะสลับหน้าที่กัน คือ คนที่ทำโจทย์ข้อที่ผ่านมามีหน้าที่เป็นคนเสนอแนะ และให้คนที่เคยทำหน้าที่เสนอแนะไปทำหน้าที่แก้โจทย์ เมื่อทำโจทย์ครบ 2 ข้อ แต่ละคู่จะนำคำตอบมาแลกเปลี่ยนและตรวจสอบกับคำตอบของคู่อื่น

6. การระดมพลังสมอง (Brainstorming) เทคนิคนี้ใช้เพื่อเริ่มต้น กระตุ้นผู้เรียนให้เข้าร่วมกิจกรรมอย่างกระตือรือร้นและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่สดชื่น การระดมพลังสมองของ “ทีม” จะคล้ายกับการเล่นเกมที่ส่งเสริมการแข่งขันที่สนุกสนานและเป็นมิตร กระบวนการระดมพลังสมอง ประกอบด้วย

- กำหนดผู้เรียนกลุ่มละ 4 – 9 คน ต่อประเด็นปัญหา 1 ปัญหา
- ให้เวลาแต่ละกลุ่ม 5 – 10 นาที เพื่อเสนอแนะและบันทึกข้อแก้ไขปัญหามากที่สุดเท่าที่ทำได้

7. Buzzing เป็นเทคนิคการแบ่งกลุ่มเร็ว ๆ ง่าย ๆ ตามสถานการณ์เพื่อ “ค้นหา” คำตอบของปัญหา โดยครูเสนอประเด็นให้กลุ่มอภิปรายและแสดงความคิดเห็นในเชิงสนับสนุนหรือคัดค้านข้อคำตอบที่เป็นไปได้ทุกคำตอบ และได้ความเห็นที่เป็นเอกฉันท์ในเวลาประมาณ 5 – 10 นาที

การจัดกลุ่ม Buzzing นี้ใช้ได้ทุกเนื้อหา ขั้นตอนประกอบด้วยการจัดกลุ่มผู้เรียน กลุ่มละ 4 – 7 คน ระดมพลังสมองในประเด็นที่กำหนด โดยให้สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการอภิปราย เทคนิคนี้บางครั้งเรียกว่า “Buzz 36” (เช่น กลุ่ม 3 คนใช้เวลาอภิปราย 6 นาที) หรือ “Heinz 57” (กลุ่ม 5 คน ใช้เวลาอภิปราย 7 นาที)

8. การอภิปรายกลุ่มแบบต่าง ๆ

8.1 การอภิปรายเป็นคณะ (panel discussion) การอภิปรายแบบนี้จะแยก คณะอภิปรายและกลุ่มผู้ฟังออกจากกัน คณะผู้อภิปรายประกอบด้วยสมาชิกประมาณ 3 – 6 คน มีผู้ดำเนินการอภิปรายทำหน้าที่กล่าวนำ แนะนำผู้อภิปราย สรุปเชื่อมโยงประเด็นต่าง ๆ ผู้ดำเนินการอภิปรายจะต้องทำความเข้าใจกับผู้อภิปรายว่าจะให้พูดรอบเดียวหรือ 2 รอบ และ พูดคนละกี่นาทีในแต่ละรอบ เมื่อคณะผู้อภิปรายให้ข้อมูลความรู้ความคิดในด้านต่าง ๆ ซึ่งแต่ละคนมีความเชี่ยวชาญ หรือมีประสบการณ์มาต่าง ๆ กัน จบแล้ว ผู้ดำเนินการอภิปรายจะเปิด โอกาสให้ผู้ฟังซักถามและร่วมอภิปราย

8.2 การอภิปรายแบบ forum เป็นการอภิปรายที่เริ่มต้นด้วยปาฐกถา ซึ่ง ผู้บรรยายนำนั้นอาจมีมากกว่า 1 คนก็ได้ แล้วเปิดอภิปรายภายหลัง

8.3 การอภิปรายแบบ symposium เป็นการอภิปรายเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ ผู้อภิปรายแต่ละคนเตรียมหาความรู้เฉพาะตอนหนึ่งหรือหัวข้อใดหัวข้อหนึ่งของเรื่องที่จะ อภิปราย ผู้ดำเนินการจะเป็นผู้เชื่อมโยงให้ต่อเนื่องประสานกัน ถ้าผู้ฟังถามตรงกับเรื่องของผู้พูด คนใด คนนั้นจะเป็นคนตอบ ผู้ที่เข้าร่วมการอภิปรายทุกคนต้องเตรียมอ่านและมีความรู้พอที่จะ แลกเปลี่ยนกันได้ บางทีการอภิปรายแบบนี้ผสมผสานกับแบบ forum เพราะคล้ายกันจึงเรียกว่า symposium – forum

8.4 การประชุมสัมมนา (Seminar) เป็นการประชุมเพื่ออภิปรายหัวข้อที่ได้ กำหนดไว้ มีการอภิปรายกันอย่างอิสระในระหว่างผู้เข้าร่วมประชุม ซึ่งมักจะเป็นผู้มีประสบการณ์ในเรื่องนั้นร่วมกัน มีการสรุปผลเป็นข้อยุติสำหรับปัญหาหรือเป็นข้อเสนอแนะต่าง ๆ

9. กระบวนการแก้ปัญหา เมื่อใช้เทคนิคการแก้ปัญหาในกระบวนการกลุ่ม สมาชิก กลุ่มจะค้นหาคำตอบอย่างเป็นระบบด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ผู้เข้าร่วมในกระบวนการจะนิยาม ปัญหา ระดมพลังสมองเพื่อหาสาเหตุของปัญหา เลือกสาเหตุที่สำคัญมากที่สุด ระดมพลังสมองเพื่อ หาทางแก้ไข กำหนดทางเลือกต่าง ๆ พร้อมด้วยเหตุผลที่สนับสนุนหรือคัดค้าน เลือกทางเลือก ที่ดีที่สุด และตัดสินใจว่าจะนำไปใช้เมื่อไร อย่างไร

10. กลุ่มติว ครูอาจจัดให้มีกลุ่มติว เพื่อช่วยผู้เรียนที่ต้องการทบทวนหรือเรียน เพิ่มเติมหรือผู้ที่ต้องการได้ประโยชน์จากการเรียนเสริม ผู้นำกลุ่มอาจเป็นครูหรือผู้เรียนก็ได้

11. การฝึกปฏิบัติการ วิธีสอนแบบทดลอง โครงการหรือการปฏิบัติอาจจัดในลักษณะกลุ่มปฏิบัติการ ซึ่งจัดขึ้นเพื่อสืบค้นข้อความรู้หรือนำเสนอข้อความรู้ที่สมบูรณ์โดยวิธีการแก้ปัญหาหรือการรวบรวมข้อมูล

12. กลุ่มเอกฉันท์ 1 – 3 – 6 วิธีการนี้ ผู้เรียนจะบันทึกความคิดเห็นส่วนตัวของคนที่ม่ประเด็นปัญหาที่กำหนดแล้วไปรวมกลุ่ม 3 คน เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น หาข้อตกลงเกี่ยวกับความคิดเห็น ถัดจากนั้นกลุ่ม 3 คน 2 กลุ่ม จะมารวมกันเพื่อหาข้อตกลงของกลุ่มอีกครั้ง ก่อนรายงานหน้าชั้นต่อไป

ดังได้กล่าวข้างต้น การเรียนแบบร่วมมือมีหลายวิธีแตกต่างกัน แต่วิธีที่ผู้วิจัยให้ความสนใจเป็นพิเศษคือการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation)

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

3.1 ลักษณะของการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

การเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation Model) นักการศึกษา หลายท่านเรียกชื่อต่างๆ กันออกไป เช่น “การสืบเสาะ” “การสืบสวนสอบสวน” “การสืบคิดค้น” เป็นต้น สำหรับผู้วิจัยเลือกใช้คำว่า “การสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม”

การเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มนี้ มีแนวคิดพื้นฐานเสนอโดย ชารานและ ชาราน (Sharan and Sharan, 1992) กลุ่มประกอบด้วยสมาชิก 2 – 6 คน คำสำคัญที่เกี่ยวข้องในการเรียนแบบนี้คือ การสืบเสาะหาความรู้ (Investigation) การปฏิสัมพันธ์กับสมาชิกในกลุ่ม (Interaction) การอธิบาย แสดงเหตุผล (Interpretation) การกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจภายในตัวของผู้เรียน (Intrinsic Motivation)

โดยอันดับแรกที่สำคัญที่สุดนั้น ครูต้องสาธิตทักษะการสื่อสารและทักษะทางสังคม เช่น การเป็นผู้ฟัง การทำความเข้าใจ การโต้ตอบ การร่วมมือกันและการให้กำลังใจกัน และครูผู้สอนสามารถที่จะปรับวิธีการให้มีวิธีการสอดคล้องเหมาะสมกับพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน อายุ ความสามารถ ข้อจำกัดของเวลา และวิธีนี้สามารถประยุกต์ได้อย่างกว้างขวางภายใต้เงื่อนไขของสภาพห้องเรียน

ดังนั้น การเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม เป็นการเรียนที่แบ่งผู้เรียนออกเป็นกลุ่มย่อยกลุ่มละ 2 – 6 คน ทุกคนในกลุ่มช่วยเหลือกันและกัน มีปฏิสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ผู้เรียนมีอิสระในการแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และนำมาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นความรู้ภายในกลุ่ม

3.2 ขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

ซาแรน (Sharan. 1980 : 241 - 271) และสุวิทย์ และอรทัย มุลคำ (2545) ได้แบ่งขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสืบเสาะแสวงหาความรู้เป็นกลุ่ม เป็น 6 ขั้นตอนดังนี้

1. ขั้นเสนอหัวข้อ/เรื่อง (Identifying the topic)

เป็นขั้นตอนที่ครูนำเสนอหัวข้อ/เรื่อง เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ อยากรู้ อยากเรียน เกิดความกระตือรือร้นที่จะหาข้อมูล โดยครูอาจนำเสนอได้หลายวิธี เช่น ฟังเทป ดูวีดิทัศน์ อ่านข่าวให้ฟัง การเล่าเรื่อง เป็นต้น

2. ขั้นพิจารณาหัวข้อ/เรื่อง และจัดกลุ่มผู้เรียน (Considering the topic and organizing pupils into groups) ประกอบด้วย

2.1 ครูกระตุ้นให้ผู้เรียนทั้งชั้นร่วมกันพิจารณาหัวข้อ/เรื่อง หรือเรื่องที่ครูนำเสนอ โดยวิเคราะห์เป็นปัญหาหรือประเด็นย่อยหลายๆ ประเด็น

2.2 แบ่งกลุ่มผู้เรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 4 – 6 คน และมอบหมายงานให้กลุ่มย่อย โดยอาจจะให้กลุ่มเลือกหัวข้อ/เรื่อง หรือคร่อมอบหมายเพื่อร่วมกันศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเป็นคำตอบหรือแนวทางแก้ไขปัญหา

3. ขั้นวางแผนการทำงาน (Planning the learning task) ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวางแผนการทำงาน โดยอาจแบ่งงานกันเพื่อเตรียมไปศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ อาจจะเป็นสถานที่หรือบุคคลต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ที่อยู่ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน เช่น ห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ที่บ้าน บริษัทห้างร้าน ธนาคาร ตลาด กำนัน ประธานองค์การบริหารส่วนตำบล ฯลฯ โดยใช้วิธีการอ่าน ค้นคว้า สอบถาม สัมภาษณ์ เป็นต้น

4. ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้า และสืบเสาะแสวงหาความรู้ (Carrying out the investigation)

ผู้เรียนลงมือปฏิบัติงานตามแผนที่ร่วมกันวางไว้ โดยแยกกันไปค้นคว้าหาข้อมูลเป็นกลุ่มหรือแยกเป็นรายบุคคลก็ได้

5. ขั้นรวบรวมวิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียน และเสนอผลงานเขียน (Concluding and analysing the data and presenting) ดังต่อไปนี้

5.1 ผู้เรียนแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มย่อย ร่วมกันรวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูล เพื่อที่จะเตรียมนำมาเขียนเรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน

5.2 ตัวแทนกลุ่มนำเสนอข้อมูลที่ไปสืบเสาะแสวงหาต่อที่ประชุมกลุ่ม โดยนำเสนอข้อสรุปของกลุ่มและวิธีการสืบเสาะหาความรู้ของกลุ่ม ผู้เรียนร่วมกันสรุปสาระสำคัญที่ได้จากการค้นคว้าและลงมือเขียน

5.3 ผู้เรียนอ่านทบทวนและแก้ไขงานเขียนของตนเอง ตรวจสอบพิสูจน์อักษรให้ถูกต้อง

5.4 ผู้เรียนเสนอผลงานเขียน โดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

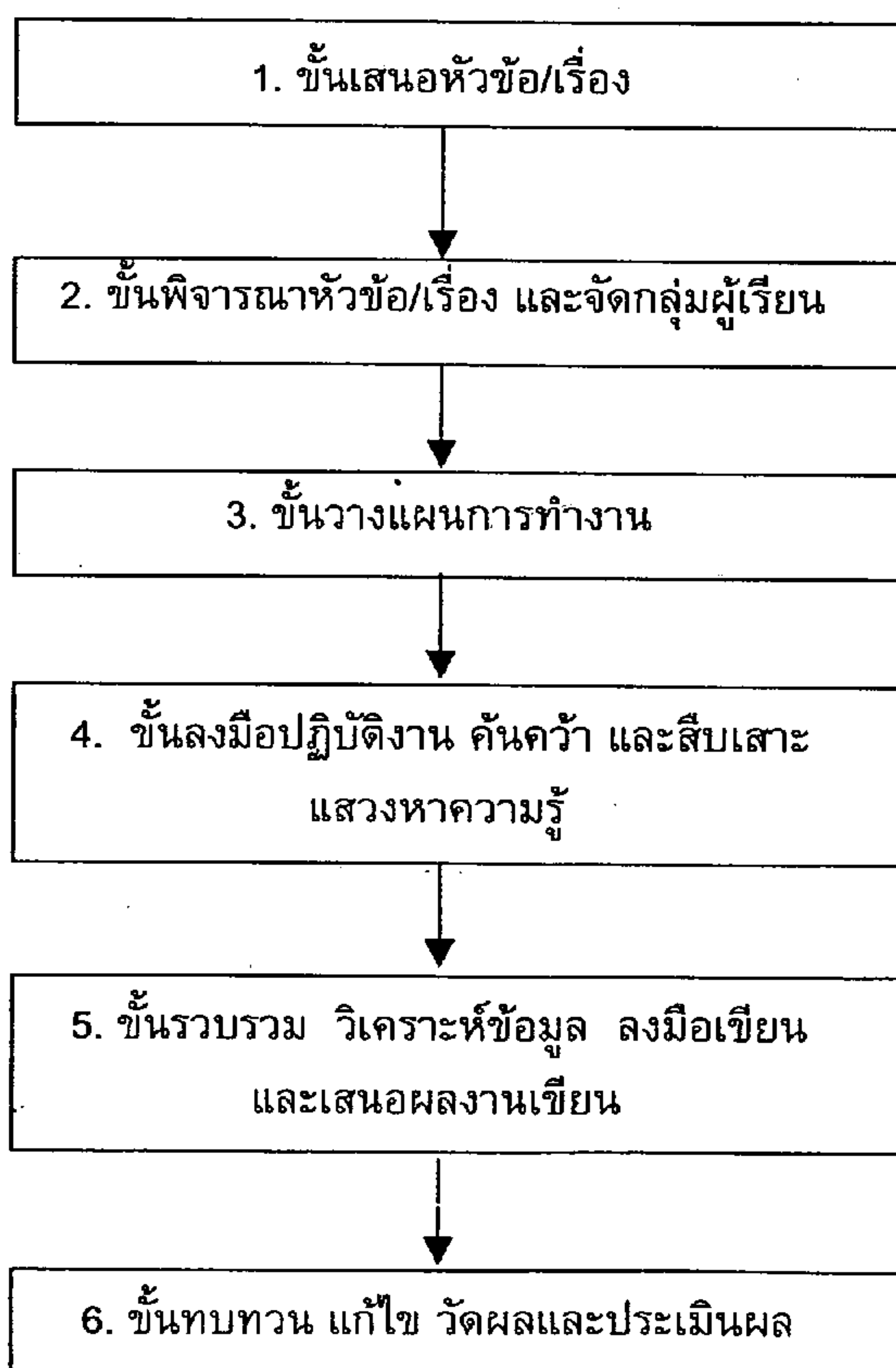
6. ขั้นทบทวนแก้ไข/วัดผลและประเมินผล (Evaluating the group work) ดังต่อไปนี้

6.1 ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำเสนอครู

6.2 ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน

6.3 ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

ขั้นตอนต่างๆ ในการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม สรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้

แผนภูมิ 1 แสดงขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

หมายเหตุ : มาจากแผนผังการจัดการขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้
ของสุวิทย์ และอรรถัย มุลคำ (2545 : 149 – 150)

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มทั้ง 6 ขั้นตอน มาจัดกิจกรรมการสอนเขียน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนและการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

งานวิจัยในต่างประเทศ

ซาแรน (Sharan, 1980: 241-271) ได้ศึกษาและรวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ได้ผลสรุปว่า

1. วิธีการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าการเรียนแบบอื่น
2. ช่วยให้ผู้เรียนที่มีเชื้อชาติต่างกันเกิดความเข้าใจมากขึ้น
3. สัมพันธภาพระหว่างผู้เรียนเป็นไปในทางบวก
4. ช่วยเพิ่มความภาคภูมิใจในตนเองของผู้เรียน
5. ช่วยสร้างทัศนคติที่ดีต่อโรงเรียน

ซาแรน และคณะ (Sharan et al.1984) ได้ทำการวิจัยกับผู้เรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศจำนวน 504 คน และวิชาวรรณคดีจำนวน 469 คน ในประเทศอิสราเอลเป็นเวลา 18 สัปดาห์ โดยแบ่งผู้เรียนออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มทดลองการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม กลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบ STAD และกลุ่มควบคุม ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบ STAD อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.12

ทาลเมจและคณะ (Talmage.et.al 1984) ได้ทำการวิจัยกับผู้เรียนที่เรียนวิชาการอ่านจำนวน 493 คนในประเทศอิสราเอล เป็นเวลา 3 ปี ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนในกลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.14

ซาแรน และ แซคคา (Sharan and Shachar, 1988) ทำการวิจัยกับผู้เรียนที่เรียนวิชาภูมิศาสตร์และประวัติศาสตร์ จำนวน 351 คน ในประเทศอิสราเอล ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.43

ผลการวิจัยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มของ ซาแรน และแซคคา (Sharan & Shacker,1988) และ ลาซาโรวิท และ คาเซนติ (Lazarowits &

Karsenty. 1989) ซึ่งให้เห็นว่าศักยภาพในกลุ่มสามารถส่งเสริมทักษะการคิดในระดับสูงในเรื่องความเข้าใจในการอ่านและการเขียน รวมทั้งกิจกรรมในการเขียนเชิงสร้างสรรค์

แมคกรายด์-สตีเวน-พอล (Mcguire-Steven-Paul. 1992 : 96) ได้นำยุทธวิธีการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมาใช้ในการแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมหาวิทยาลัยในญี่ปุ่น ผลการศึกษาพบว่า การเรียนตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม สามารถวัดการเรียนรู้รายบุคคลได้หลายๆ ด้าน และทำให้รู้จักการปฏิบัติตนกับผู้อื่นได้อย่างเท่าเทียมกัน

งานวิจัยในประเทศ

สิริบุปผา อุทราธาดา (2543) ทำการวิจัยความสามารถในการอ่านของ ผู้เรียนโดยใช้วิธีเรียนแบบค้นคว้าภายในกลุ่ม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคฤดูร้อน ปีการศึกษา 2542 โรงเรียนประโคนชัยพิทยาคม อำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ จำนวน 12 คน โดยได้มาจากผู้เรียนที่มีความสนใจเรียนภาษาอังกฤษดำเนินการวิจัย ผลการวิจัยพบว่า ผู้เรียนมีพัฒนาการความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษที่สูงขึ้น โดยใช้วิธีเรียนแบบการค้นคว้าภายในกลุ่มและผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนแบบการค้นคว้าภายในกลุ่ม

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความเชื่อมั่นว่า จากผลการวิจัยทั้งในต่างประเทศและในประเทศ และจากขั้นตอนต่างๆ ในกระบวนการเรียนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ผู้เรียนเก่งจะสามารถช่วยผู้เรียนที่อ่อนในด้านทักษะการเขียน มีพัฒนาการด้านทักษะการเขียนดีกว่าเดิม โดยได้รับการช่วยเหลือจากกลุ่ม ผู้เรียนจะได้รับความรู้อย่างแท้จริง ได้ปฏิบัติจริงฝึกการค้นคว้าหาความรู้ รวบรวมข้อมูล และนำเสนอผลงาน นอกจากการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม จะเพิ่มพูนทักษะการเขียนแล้ว ผู้เรียนยังได้พัฒนาทักษะการฟัง การพูด และการอ่านในเวลาเดียวกัน อันจะยังประโยชน์แก่ผู้เรียนอย่างยิ่งในการเรียนภาษาอังกฤษ

ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้นำขั้นตอนและวิธีการต่างๆ มาใช้ในการทดลองดังนี้

1. นำวิธีการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มของซาแรนและซาแรนมี 6 ขั้นตอนมาจัดกิจกรรมการเรียนการสอน
2. นำเกณฑ์การตรวจเรียงความแบบ ESL ของจาคอบส์มาใช้เป็นเกณฑ์ในการประเมินงานเขียน
3. นำแบบประเมินการทำงานกลุ่มสำหรับการเรียนแบบร่วมมือของจอห์นสันและจอห์นสันมาใช้ในการประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียน
4. จัดทำแบบบันทึกการเรียนรู้ของนักเรียนจาก Portfolio Performance Assessment ของโรเจอร์ (Roger. 1994) และ Words in Motion ของออลเชอร์ (Olsher. 1996)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้การศึกษาค้นคว้าบรรลุผลตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้ารายละเอียดตามหัวข้อดังต่อไปนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
4. การดำเนินการศึกษาค้นคว้า / การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ ต 1002 จำนวน 4 ห้องเรียน ที่ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้ทำการสอนมีนักเรียนจำนวนรวมทั้งสิ้น 192 คน

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 30 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

2. ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยทำการศึกษาค้นคว้าในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 โดยใช้ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าสัปดาห์ละ 4 คาบ โดยใช้ชั่วโมงวิชา ต 1002 จำนวน 3 คาบ และใช้คาบพิเศษ 1 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 16 คาบ

3. เครื่องมือและการสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แผนการสอนจำนวน 4 แผน (ภาคผนวก ก หน้า 64 - 75) ประกอบด้วยหัวข้อต่อไปนี้
 - 1.1 Introducing People : My Favorite Person
 - 1.2 Describing Places : A Fantastic City
 - 1.3 Telling about Past Events : A Wonderful Holiday
 - 1.4 Giving Opinions : APEC in Thailand 2003

2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน (ภาคผนวก ข หน้า 78 - 79)
3. แบบประเมินงานเขียน (ภาคผนวก ข หน้า 80)
4. แบบประเมินการทำงานกลุ่ม (ภาคผนวก ข หน้า 81)
5. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มของนักเรียน (ภาคผนวก ข หน้า 82 - 83)

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

1. แผนการสอนที่เน้นการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าดังนี้
 - 1.1 ศึกษาหลักสูตร จุดประสงค์การเรียนรู้รายวิชาภาษาอังกฤษ ต1001 - ต 1002 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา อำเภोधุมพุก จังหวัดกรุงเทพมหานคร
 - 1.2 ศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนการเขียนและการสอนตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
 - 1.3 สำนวจกิจกรรมการเขียนจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จากหนังสือ OPPORTUNITY ซึ่งเป็นหนังสือที่ทางโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาใช้เป็นแบบเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ ต 1002 เพื่อเป็นแนวทางในการเลือกประเภทของการเขียนที่จะใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ
 - 1.3.1 Introducing People : My Favorite Person
 - 1.3.2 Describing Places : A Fantastic City
 - 1.3.3 Telling about Past Events : A Wonderful Holiday
 - 1.3.4 Giving Opinions : APEC in Thailand 2003
 - 1.4 สร้างแผนการสอนสำหรับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (Group Investigation) โดยแผนการสอนแต่ละแผนแบ่งออกเป็น 6 ขั้นตอน ดังนี้
 - ขั้นที่ 1 ชี้นำเข้าสู่บทเรียนและเสนอหัวข้อ ครูนำเสนอบทเรียนเพื่อกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นที่จะเขียนเรื่อง ถามและตอบเพื่อต้องการศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติม
 - ขั้นที่ 2 พิจารณาหัวข้อ โดยนักเรียนทั้งหมด พิจารณาหัวข้อ แบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน เลือกประเด็นเพื่อค้นคว้าเพิ่มเติม
 - ขั้นที่ 3 วางแผนการทำงาน นักเรียนแต่ละกลุ่มแบ่งงาน แบ่งหน้าที่ วางแผนการสืบเสาะหาความรู้จากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น ห้องสมุด เอกสารสิ่งพิมพ์ หนังสือแบบเรียน แผ่นพับโฆษณา อินเทอร์เน็ต ฯลฯ เพื่อฝึกให้สมาชิกในกลุ่มรู้จักหน้าที่และฝึกความรับผิดชอบ
 - ขั้นที่ 4 ลงมือปฏิบัติงาน นักเรียนแต่ละกลุ่มปฏิบัติงานโดยแยกย้ายกันค้นหาความรู้เป็นกลุ่มย่อย หรือรายบุคคลตามที่ได้วางแผนไว้

ขั้นที่ 5 รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียน และเสนอผลงานเขียน โดยนักเรียนกลับเข้ากลุ่ม รวบรวมข้อมูลเสนอต่อกลุ่ม สรุปและลงมือเขียนงานตามหัวข้อที่สมาชิกในกลุ่มเลือก

ขั้นที่ 6 ทบทวนแก้ไขและประเมินผล นักเรียนอ่านทบทวนแก้ไขผลงาน และรายงาน โดยครูเป็นผู้ประเมินงานเขียนของแต่ละกลุ่ม

1.5 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขปรับปรุง และนำไปใช้สอนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียนก่อนการทดลอง ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนเขียนเล่าประสบการณ์และความประทับใจในวัน Sports Day ของโรงเรียน ภายใต้ชื่อเรื่อง A Sports Day at My School และในการทดสอบหลังการทดลอง ผู้วิจัยมอบหมายให้นักเรียนเขียนเล่าประสบการณ์และความประทับใจในสัตว์ที่ตนชื่นชอบมากที่สุด ภายใต้ชื่อเรื่อง The Animal I Like ความยาว 1 หน้ากระดาษ A4 ไวยากรณ์ คำศัพท์ และโครงสร้างทางภาษาที่ใช้ในการแต่งเรื่องเป็นสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้มาจากภาคเรียนที่ 1

3. เกณฑ์การประเมินงานเขียน

3.1 ศึกษาเกณฑ์การประเมินงานเขียนจากการประเมินงานเขียนของ จาคอบส์ และคณะ (Jacop et al. 1981)

3.2 สร้างแบบประเมินงานเขียน เพื่อให้ครูนำไปใช้ในการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลอง หลังการทดลองและงานเขียนทั้ง 4 ชิ้น โดยเกณฑ์การประเมินงานเขียนสำหรับงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยดัดแปลงมาจากเกณฑ์ของ จาคอบส์ และคณะ (Jacop et al. 1981) ซึ่งแบ่งการประเมินออกเป็น ด้านต่าง ๆ และให้นำหนักคะแนนแต่ละด้านดังนี้

ด้านเนื้อหา (Content)	คะแนนเต็ม	30	คะแนน
ด้านการเรียบเรียง (Organization)	คะแนนเต็ม	20	คะแนน
ด้านการใช้คำศัพท์ (Vocabulary)	คะแนนเต็ม	25	คะแนน
ด้านการใช้โครงสร้างภาษา (Language Use)	คะแนนเต็ม	20	คะแนน
ด้านการใช้กลไวยากรณ์ (Mechanics)	คะแนนเต็ม	5	คะแนน
รวม		100	คะแนน

3.3 นำแบบประเมินงานเขียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง จากนั้นผู้วิจัย ครูผู้สอนภาษาอังกฤษในระดับเดียวกับผู้วิจัย และชาวต่างชาติ 1 ท่าน นำไปใช้ในการตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน

4. แบบประเมินการทำงานกลุ่ม ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นคว้า ดังนี้

4.1 ศึกษาเกณฑ์การประเมินการทำงานกลุ่ม จากแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของ จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson. 1991 : 158 - 159)

4.2 สร้างแบบประเมินการทำงานกลุ่มโดยปรับปรุงจากแบบประเมินพฤติกรรมการทำงานกลุ่มของ จอห์นสัน และ จอห์นสัน (Johnson and Johnson.1991: 158-159) โดยกำหนดข้อความให้เหมาะสมกับวิธีการเรียนแบบสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม จำนวน 10 ข้อ มีลักษณะเป็นการจัดลำดับพฤติกรรม กำหนดน้ำหนักของตัวเลือกที่เป็นเกณฑ์ในการจัดลำดับ โดยมีการแบ่งระดับพฤติกรรมเป็น 5 ระดับคือ

ระดับ	4	หมายถึง	นักเรียนมีความร่วมมือมากที่สุด
ระดับ	3	หมายถึง	นักเรียนมีความร่วมมือมาก
ระดับ	2	หมายถึง	นักเรียนมีความร่วมมือปานกลาง
ระดับ	1	หมายถึง	นักเรียนมีความร่วมมือน้อย
ระดับ	0	หมายถึง	นักเรียนมีความร่วมมือน้อยที่สุด

แบบประเมินนี้ใช้ประเมินความร่วมมือในการทำงานกลุ่มของนักเรียนในภาพรวม คะแนนเฉลี่ยที่ได้ในแต่ละชั้นจะใช้เกณฑ์ในการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยกับพฤติกรรมที่กำหนด 5 ระดับ ที่ได้ดัดแปลงมาจาก วิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.00 หมายถึง นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.50 - 1.49 หมายถึง นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 0.00 - 0.49 หมายถึง นักเรียนมีความร่วมมือในการทำงานกลุ่มน้อยที่สุด

4.3 นำแบบประเมินการทำงานกลุ่มไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและนำมาพิจารณาแก้ไขปรับปรุง

4.4 นำแบบประเมินการทำงานกลุ่มที่ได้รับการตรวจแก้ไขแล้วมาใช้ในการสังเกตพฤติกรรมการทำงานของนักเรียนแต่ละกลุ่ม หลังจากจบการเรียนรู้แต่ละหน่วย โดยนักเรียนประเมินการทำงานของกลุ่มตนเองและครูประเมินการทำงานของกลุ่มของนักเรียนแต่ละกลุ่ม

5. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

5.1 ศึกษาแบบบันทึกการเรียนรู้จากหนังสือ Portfolio and Performance Assessment (Roger. 1994) และ Words in Motion (Olsher. 1996)

5.2 สร้างแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนเพื่อให้นักเรียนสะท้อนตนเองเกี่ยวกับการเรียนและผลงาน โดยดัดแปลงมาจากหนังสือ Portfolio and Performance Assessment (Roger. 1994) และ Words in Motion (Olsher. 1996) ซึ่งแบบสอบถามความคิดเห็นแบ่งออก

เป็น 2 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 เป็นคำถามแบบมีตัวเลือก จำนวน 5 ข้อ ตอนที่ 2 เป็นคำถามแบบปลายเปิด จำนวน 2 ข้อ ที่ให้นักเรียนสะท้อนตนเองเกี่ยวกับการทำงานในชั้นตอนต่างๆ 6 ชั้นตอนของการจัดกิจกรรมการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยกับความพอใจ ซึ่งมีกำหนดเกณฑ์คะแนนเฉลี่ย 5 ระดับ ของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538 : 9) ดังนี้

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 4.50 - 5.00 หมายถึง ความพอใจในผลงานเขียนระดับมากที่สุด

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.50 - 4.49 หมายถึง ความพอใจในผลงานเขียนระดับมาก

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 2.50 - 3.49 หมายถึง ความพอใจในผลงานเขียนระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.50 - 2.49 หมายถึง ความพอใจในผลงานเขียนระดับน้อย

ค่าเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 1.49 หมายถึง ความพอใจในผลงานเขียนระดับน้อยที่สุด

5.3 นำแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจและนำมาแก้ไข นักเรียนตอบแบบสอบถามตอนที่ 1 โดยการเลือกคำตอบและแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมโดยการตอบคำถามในแบบสอบถามตอนที่ 2 หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง เพื่อให้นักเรียนสะท้อนความคิดเห็นเกี่ยวกับผลงานการปฏิบัติงานและการเรียนรู้ของตนเอง

5.4 นำข้อมูลจากแบบสอบถามมาจัดกลุ่มความคิดเห็นของนักเรียนโดยคิดค่าเฉลี่ยเป็นร้อยละ

4. การดำเนินการศึกษาค้นคว้า/การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. จัดประชุมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการดำเนินการทดลองจุดประสงค์ของการทดลองและวิธีประเมินผล
2. ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนให้นักเรียนเขียนเรื่อง A Sports Day at My School ใช้เวลา 60 นาที ก่อนการทดลอง
3. ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ในอัตรา 1 : 2 : 2
4. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่จัดทำ จำนวน 4 แผนๆ ละ 4 คาบ ใช้เวลาในการสอน 16 คาบๆ ละ 60 นาที
5. ผู้วิจัยและนักเรียนทำแบบประเมินการทำงานกลุ่ม หลังจากเสร็จสิ้นการเรียนในแต่ละหน่วย
6. นักเรียนทำแบบบันทึกการเรียนรู้หลังเสร็จสิ้นการเรียนแต่ละแผน
7. ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนให้นักเรียนเขียนเรื่อง The Animal I Like ใช้เวลา 60 นาที หลังการทดลอง

8. ผู้วิจัย ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นเดียวกันกับผู้วิจัย 1 ท่าน และครูผู้สอนซึ่งเป็นชาวต่างชาติอีก 1 ท่าน ประเมินงานเขียนทั้ง 4 ชิ้น โดยใช้แบบประเมินการเขียนแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

9. ผู้วิจัยนำคะแนนจากงานเขียนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองซึ่งประเมินโดยผู้วิจัย ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับเดียวกันกับผู้วิจัย 1 ท่านและครูผู้สอนชาวต่างชาติ 1 ท่านเปรียบเทียบกันหาค่าเฉลี่ย เพื่อจะได้ทราบพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียน

5. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

5.1 นำคะแนนงานเขียนจากการทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย เพื่อศึกษาถึงพัฒนาการด้านความสามารถในการเขียนของนักเรียน หลังจากนั้นนำคะแนนมาแปลงค่า เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนด้านเนื้อหา การเรียบเรียงเรื่องราว คำศัพท์ การใช้โครงสร้างภาษา กลไกทางภาษา

5.2 นำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนมาหาค่าเฉลี่ยเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมงานเขียนของนักเรียนในงานแต่ละชิ้น

5.3 นำข้อมูลที่นักเรียนเขียนบันทึกการเรียนรู้มาวิเคราะห์ถึงพฤติกรรมในการทำงานของนักเรียนใน 6 ขั้นตอน ของการจัดการเรียนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้ เป็นกลุ่มของชาแรม และชาแรม

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลผู้วิจัยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการหาค่าเปรียบเทียบผลการคำนวณทดสอบการเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลองกับผลงานทั้ง 4 ชิ้นโดยใช้การแจกแจง T - test แบบ Dependent Sample

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อการพัฒนาการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้นและจะเป็นแนวทางหนึ่งสำหรับครู ผู้สอนภาษาอังกฤษในการสอนการเขียนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ย
S.D.	แทน	ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t-distribution
df	แทน	ระดับขั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
p	แทน	ความน่าจะเป็นสำหรับบอกนัยสำคัญทางสถิติ
*	แทน	มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

ส่วนที่ 2 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ยของการประเมินงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในระหว่างการทดลอง โดยครูผู้สอน

ส่วนที่ 3 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย ของการประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยครูผู้สอนและนักเรียน

ส่วนที่ 4 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบเพื่อวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลอง ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง นำค่าเฉลี่ยของผลต่างระหว่างคะแนนทดสอบก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างมาเปรียบเทียบกัน โดยใช้ t - test ชนิด Dependent ซึ่งปรากฏผลดังแสดงในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 แสดงค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและหลังการทดลอง

ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษ	t-test				
	\bar{X}	S.D.	t	df	p
ก่อนการทดลอง	69.35	9.6337	-3.952	29	.000*
หลังการทดลอง	73.26	8.0664			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 2 พบว่า มีค่า $p = .000$ ซึ่งน้อยกว่า .05 แสดงว่าความสามารถในการเขียน โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับที่ .05 กล่าวคือ หลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น โดยมีค่าเฉลี่ยก่อนการทดลองเท่ากับ 69.35 และหลังการทดลองมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 73.26

ตาราง 3 แสดงผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของระดับความสามารถในการเขียนของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ก่อนและ
หลังการทดลองในด้านต่าง ๆ

ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการทดลองในด้านต่าง ๆ	t - test		
	ก่อน	\bar{X} หลัง	ผลต่างคะแนน
ด้านเนื้อหา	67.66	70.06	2.40
ด้านการเรียบเรียงเรื่องราว	42.60	44.53	1.93
ด้านการใช้โครงสร้างภาษา	41.93	45.96	4.03
ด้านคำศัพท์	53.00	55.93	2.93
ด้านกลไกทางภาษา	13.53	19.40	5.87

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากตาราง 3 พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการความสามารถในการ
เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นทุกด้าน โดยด้านกลไกทางภาษามีพัฒนาการเพิ่มมากที่สุด คือ มี
ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 5.87 ด้านการเรียบเรียงเรื่องราวมีพัฒนาการเพิ่มน้อยที่สุด มีค่าเฉลี่ย 1.93

ส่วนที่ 2 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ยของการประเมินงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยครูผู้สอน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบประเมินงานเขียนของนักเรียนในแบบสอบถาม เพื่อให้ครูนำไปใช้ในการตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลองหลังการทดลอง ซึ่งแบ่งการทดลองออกเป็น 4 ครั้ง ตามตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 แสดงผลค่าเฉลี่ยของการประเมินงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยครูผู้สอน

กลุ่มทดลอง	ครั้งที่ 1	ครั้งที่ 2	ครั้งที่ 3	ครั้งที่ 4
	คะแนน	คะแนน	คะแนน	คะแนน
กลุ่มที่ 1	82.33	83.00	83.66	85.00
กลุ่มที่ 2	80.33	83.00	85.00	87.00
กลุ่มที่ 3	71.33	78.33	82.66	85.00
กลุ่มที่ 4	73.33	79.00	83.00	85.00
กลุ่มที่ 5	71.33	72.00	80.66	85.00
กลุ่มที่ 6	69.00	72.00	77.00	82.33
รวมค่าเฉลี่ย	74.61	77.89	82.00	84.89

จากตาราง 4 พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นทุกระยะตั้งแต่ครั้งที่ 1 – 4 โดยมีค่าเฉลี่ย 74.61, 77.89, 82.00 และ 84.89 ตามลำดับ

ส่วนที่ 3 แสดงผลข้อมูลค่าเฉลี่ยของการประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยครูผู้สอนและนักเรียน

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากการประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยครูผู้สอนและนักเรียนรวม 4 ครั้ง ซึ่งใช้มาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ

ผลการวิเคราะห์จากแบบประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยครูผู้สอนและนักเรียน รวม 4 ครั้ง ดังแสดงตามตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 แสดงผลค่าเฉลี่ยและการเปรียบเทียบการประเมินการทำงานกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มโดยครูผู้สอนและนักเรียน

พฤติกรรมการทำงานกลุ่มสำหรับการเรียนแบบร่วมมือ	ครั้งที่ 1		ครั้งที่ 2		ครั้งที่ 3		ครั้งที่ 4		ค่าเฉลี่ยรวม	ระดับการแปลผล		
	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน	ผู้เรียน	ผู้สอน				
1. นักเรียนให้ความร่วมมือและมีบทบาทร่วมคิดร่วมทำเท่าเทียมกับเพื่อนในกลุ่ม	1.66	2.00	2.83	2.66	0.17	2.66	2.50	0.16	3.00	0.16	2.55	มาก
2. นักเรียนยอมรับและส่งเสริมให้เพื่อนในกลุ่มมีอิสระในการคิด	3.00	3.33	3.66	3.16	0.50	3.16	3.00	0.16	3.50	0.00	3.29	มาก
3. นักเรียนปฏิบัติตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่ม	2.00	2.16	2.50	3.16	0.66	2.66	2.83	0.17	3.33	0.17	2.18	ปานกลาง
4. นักเรียนปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย	2.16	2.66	3.00	3.33	0.33	3.00	3.66	0.66	3.66	0.00	3.14	มาก
5. นักเรียนแลกเปลี่ยนเอกสาร หนังสือ หรือแหล่งข้อมูลอื่นๆ เพื่อการเรียนรู้อย่างเต็มที่ในกลุ่ม	2.00	2.50	2.00	2.00	0.00	2.66	3.00	0.34	3.50	0.17	2.62	มาก
6. นักเรียนร่วมลงมือเขียนเนื้อเรื่องโดยนำข้อมูลที่สืบค้นมาใช้	1.50	2.33	2.66	3.00	0.34	3.00	3.33	0.33	3.33	0.00	2.81	มาก
7. นักเรียนกล้าแสดงความคิดเห็นแปลกใหม่และความคิดเห็นมาใช้ในการเขียน	2.33	2.50	2.50	3.00	0.50	3.33	3.50	0.17	3.50	0.17	3.35	มาก
8. นักเรียนมีส่วนร่วมในการอ่าน ทบทวนและแก้ไขงานเขียนของกลุ่ม	1.66	2.16	2.66	2.50	0.16	3.00	2.50	0.50	3.16	0.50	2.13	ปานกลาง
9. นักเรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อใช้ในการปรับปรุงงานเขียน	1.50	2.33	2.83	2.50	0.33	3.00	2.66	0.34	3.50	0.34	2.95	มาก
10. นักเรียนกระตือรือร้นมีส่วนร่วมของเพื่อนๆ และแสดงการยอมรับความคิดเห็นของเขาอย่างเป็นมิตรและเปิดเผย	2.10	3.00	2.33	2.50	0.17	3.00	3.16	0.16	0.50	0.00	2.89	มาก
รวม	2.00	2.50	2.70	2.78	0.08	2.95	3.01	0.06	3.41	0.05	2.83	มาก

หมายเหตุ : ที่มาตัดแปลงมาจากแบบประเมินการทำงานกลุ่ม สำหรับการเรียนรู้แบบร่วมมือของ Johnson and Johnson (1991 : 158 – 159)

จากตาราง 5 พบว่า ความคิดเห็นของครูผู้สอนและนักเรียนสอดคล้องกันเป็นไปแบบ
คู่ขนาน พฤติกรรมการทำงานกลุ่มของนักเรียนมีการพัฒนาทุกๆ ด้าน มีค่าเฉลี่ยตั้งแต่ 2.55
ถึง 3.35 ตามลำดับ

ส่วนที่ 4 แสดงผลข้อมูลค่าของแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนโดยการเรียนรู้
แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มในการเรียนภาษาอังกฤษรวม 4 ครั้ง ซึ่งใช้มาตราส่วน
ประเมินค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ค่าความหมายไว้ดังนี้

4.50 – 5.00	=	มีความพอใจในผลงานเขียนระดับมากที่สุด
3.50 – 4.49	=	มีความพอใจในผลงานเขียนระดับมาก
2.50 – 3.49	=	มีความพอใจในผลงานเขียนระดับปานกลาง
1.50 – 2.49	=	มีความพอใจในผลงานเขียนระดับน้อย
1.00 – 1.49	=	มีความพอใจในผลงานเขียนระดับน้อยที่สุด

ผลการวิเคราะห์จากแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดย
การเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน
รวม 4 ครั้ง ดังแสดงตามตาราง 6 ดังนี้

ตาราง 6 แสดงผลค่าเฉลี่ยของการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม โดยนักเรียน

ความคิดเห็นของนักเรียน	ครั้งที่				ค่าเฉลี่ย	ระดับ การแปลผล
	1	2	3	4		
	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}	\bar{X}		
1. นักเรียนคิดว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนพัฒนาขึ้น	3.33	3.50	3.33	4.16	3.58	มาก
2. นักเรียนคิดว่าหัวข้อที่ครูให้ฝึกเขียนน่าสนใจ	3.83	3.83	3.50	4.16	3.83	มาก
3. นักเรียนคิดว่าวิธีการเรียนแบบนี้สามารถฝึกนักเรียนให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่	3.50	4.16	3.83	4.33	3.96	มาก
4. นักเรียนคิดว่าวิธีการเรียนวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง	3.33	4.50	3.83	4.33	4.00	มาก
5. นักเรียนคิดว่าขั้นตอนต่างๆ ที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมีความเหมาะสม	3.83	3.50	3.66	4.50	3.87	มาก
รวม	3.56	3.90	3.63	4.30	3.84	มาก

หมายเหตุ : ที่มาปรับปรุงมาจาก Portfolio Performance Assessment ของ โรเจอร์ (Roger. 1994) Words in Motion ของ ออลเชอร์ (Olsher. 1996)

จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนมีความพอใจในการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มในระดับมากทุกด้าน นักเรียนคิดว่าการเรียนวิธีนี้จะช่วยให้นักเรียนเกิดนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือ 4.00

บันทึกความคิดเห็นเพิ่มเติม

1. สิ่งที่นักเรียนชอบสำหรับงานชิ้นนี้ คือ

นักเรียนได้เขียนในสิ่งที่ตนชอบและสนใจ 13 คน คิดเป็นร้อยละ 43.33

นักเรียนได้ค้นคว้าเพิ่มเติมก่อนการเขียนแต่ละครั้ง 17 คน คิดเป็นร้อยละ 56.67

2. สิ่งที่นักเรียนอยากปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้น คือ

ด้านเนื้อหา นักเรียนต้องการเพิ่มเติมเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.67

ด้านการเรียบเรียง นักเรียนต้องการปรับปรุงการเรียบเรียงข้อมูล
ให้เข้าใจง่าย ไม่วกวน จำนวน 5 คน
คิดเป็นร้อยละ 16.67

ด้านการใช้โครงสร้างภาษา นักเรียนคิดว่าการศึกษาเพิ่มเติมและการฝึกการใช้
โครงสร้างภาษาให้ดีขึ้น จะทำให้งานเขียนดีขึ้น
จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00

ด้านกลไกภาษา นักเรียนคิดว่าต้องปรับปรุงด้านการสะกดคำ
การใช้อักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน
จำนวน 11 คน คิดเป็นร้อยละ 36.67

ด้านคำศัพท์ นักเรียนคิดว่าต้องปรับปรุงการใช้คำศัพท์ให้ถูกต้อง
เหมาะสมยิ่งขึ้น จำนวน 6 คน คิดเป็นร้อยละ 20.00

บทที่ 5

สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นการศึกษการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ซึ่งมีขั้นตอนในการดำเนินการศึกษาค้นคว้า ดังต่อไปนี้

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อพัฒนาการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้องเรียน นักเรียน 30 คน โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท จังหวัดกรุงเทพมหานคร โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling)

ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

ใช้ระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้า ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2546 สัปดาห์ละ 4 คาบ โดยใช้ชั่วโมงเรียนวิชา ด 1002 จำนวน 3 คาบ และใช้คาบพิเศษ 1 คาบ เป็นเวลา 4 สัปดาห์รวมทั้งสิ้น 16 คาบ คาบละ 60 นาที

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. จัดประชุมนิเทศเพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนถึงวิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า จุดประสงค์ของการศึกษาค้นคว้าและวิธีการประเมินผล
2. ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนให้นักเรียนเขียนเรื่อง A Sports Day at My School ใช้เวลา 60 นาทีก่อนการทดลอง
3. แบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 6 กลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ในอัตรา 1 : 2 : 2

4. ผู้วิจัยดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่จัดทำ จำนวน 4 แผน แผนละ 4 คาบ ใช้เวลาในการสอน 16 คาบ คาบละ 60 นาที
5. ผู้วิจัยและนักเรียนทำแบบประเมินการทำงานกลุ่ม หลังจากเสร็จสิ้นการเขียนในแต่ละหน่วย
6. นักเรียนทำแบบสอบถามความคิดเห็นหลังเสร็จสิ้นการทดลอง
7. ผู้วิจัยมอบงานเขียนให้นักเรียนเขียนเรื่อง The Animal I Like ใช้เวลา 60 นาที หลังการทดลอง
8. ผู้วิจัย ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นเดียวกันกับผู้วิจัย 1 ท่าน และครูผู้สอนซึ่งเป็นชาวต่างชาติ 1 ท่าน ประเมินงานเขียนทั้ง 4 ชั้น โดยใช้แบบประเมินการเขียนแล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ
9. ผู้วิจัยนำคะแนนจากงานเขียนก่อนการทดลอง และหลังการทดลองซึ่งประเมินโดยผู้วิจัย ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับเดียวกับผู้วิจัย 1 ท่าน และครูผู้สอนชาวต่างชาติ 1 ท่าน เปรียบเทียบกัน เพื่อจะได้ทราบพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียน

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แผนการสอนจำนวน 4 แผน ประกอบด้วยหัวข้อดังต่อไปนี้
 - 1.1 Introducing People : My Favorite Person
 - 1.2 Describing Places : A Fantastic City
 - 1.3 Telling about Past Events : A Wonderful Holiday
 - 1.4 Giving Opinions : APEC in Thailand 2003
2. แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3. แบบประเมินงานเขียน
4. แบบประเมินการทำงานกลุ่ม
5. แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มของนักเรียน

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการศึกษาการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม สรุปผลได้ดังนี้

จากแบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนและหลังการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 กล่าวคือหลังการทดลองนักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น

อภิปรายผล

การพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม มีการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งจากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ พบว่า นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังจากได้เรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มในทุก ๆ ด้าน

ผลจากการทดลองดังกล่าวข้างต้นเนื่องมาจาก

1. วิธีการและขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

วิธีการและขั้นตอนการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ช่วยให้ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้น โดยเริ่มจากการเตรียมความพร้อมในการเขียนด้วยการที่ครูเสนอหัวข้อหรือชื่อเรื่อง โดยใช้คำถามต่างๆ ชักถามนักเรียน ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้น สนใจเรียน อยากรู้ อยากเขียน ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ พิตรวัลย์ โกวีทวาที (2540 : 48 - 50) ว่าการกระตุ้นความสนใจของนักเรียน ช่วยสร้างความมั่นใจให้นักเรียนก่อนการเขียน

เมื่อนักเรียนเลือกหัวข้อหรือเรื่องที่จะเขียนได้แล้ว นักเรียนปรึกษารื้อกันภายในกลุ่ม วางแผนการทำงาน แบ่งหน้าที่รับผิดชอบ แล้วแยกย้ายกันไปศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เช่น อินเทอร์เน็ต สื่อสิ่งพิมพ์ ห้องสมุด เป็นต้น ทำให้นักเรียนได้ข้อมูลที่ถูกต้อง หลากหลาย ทันสมัย นักเรียนได้เขียนในเรื่องที่ตนสนใจ จากข้อมูลที่สืบค้นมา นักเรียนจะได้เห็นตัวอย่างคำ ประโยค หรือการใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ ที่ถูกต้อง อันเป็นประโยชน์ อย่างยิ่งต่อการเขียนเรื่อง ซึ่งเห็นได้จากการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนต่อการเรียนรู้แบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มแบบปลายเปิดนักเรียนมี

ความพอใจที่ได้ศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมก่อนการเขียนแต่ละครั้งคิดเป็นร้อยละ 56.67 นักเรียนมีความพอใจที่ได้เขียนในสิ่งที่ตนชอบและสนใจ คิดเป็นร้อยละ 43.33

และจากผลการประเมินงานเขียนทั้ง 4 ครั้ง แสดงการพัฒนาด้านการเขียนอย่างต่อเนื่องโดยมีคะแนนเฉลี่ย 74.61, 77.89, 82.00 และ 84.89 ตามลำดับ และคะแนนการทดสอบหลังการทดลองสูงขึ้น นักเรียนทุกคนมีพัฒนาการทางการเขียนดีขึ้นในทุกๆ ด้าน ได้แก่ ด้านการเรียบเรียงเรื่องราว ด้านเนื้อหา ด้านคำศัพท์ ด้านการใช้โครงสร้างทางภาษา และด้านกลไกทางภาษา โดยมีคะแนนเฉลี่ย 1.93, 2.40, 2.98, 4.03 และ 5.87 ตามลำดับ

การที่นักเรียนมีโอกาสค้นคว้าข้อมูล และอ่านก่อนนำข้อมูลมาเขียนจะช่วยให้ นักเรียนเขียนเรื่องได้ดีขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เนลสัน (Nelson. 1984 : 2 – 5, 8) กล่าวว่า กิจกรรมการอ่านที่สอดคล้องกับกิจกรรมการเขียน ช่วยทำให้นักเรียนมีการพัฒนาความสามารถการอ่าน การเขียน ดังนั้น ครูควรให้นักเรียนมีโอกาสทำความเข้าใจบทเรียนด้วยตนเองนำข้อมูลที่ค้นคว้ามาอ่านและอภิปรายร่วมกันแล้วจึงนำมาฝึกการเขียน

2. การทำงานกลุ่มของนักเรียนในการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

การทำงานกลุ่มของนักเรียนในการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ช่วยให้ความสามารถของนักเรียนในการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้อย่างชัดเจนในขั้นก่อนลงมือเขียน สมาชิกทุกคนในกลุ่มมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ได้เถียง อภิปราย นำข้อมูล ที่สมาชิกทุกคนเห็นพ้องต้องกันมาสรุป แล้วนำไปเขียน ในการเขียนแต่ละครั้งสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมช่วยกันอ่านข้อมูลที่สืบค้นหา ช่วยกันเขียน เมื่อเขียนเสร็จสมาชิกทุกคนต้องช่วยกันอ่านพิสูจน์อักษร และช่วยกันแก้ไขให้ถูกต้อง ซึ่งบรรยากาศในการทำงานสนุกสนาน เป็นกันเอง เกื้อกูลกัน ล้วนแล้วแต่ก่อให้เกิดประโยชน์ในการทำงานกลุ่มทั้งสิ้น เป็นการทำงานกลุ่มอย่างแท้จริง และผลจากการทำงานกลุ่มนอกจากนักเรียนจะได้ฝึกการทำงานร่วมกับเพื่อนๆ แล้ว นักเรียนจะได้ฝึกทักษะการฟัง ทักษะการพูด ในขณะที่อภิปรายแสดงความคิดเห็น และได้ฝึกทักษะการอ่านในการค้นคว้าหาข้อมูลและในการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับผลการประเมินพฤติกรรมกลุ่มของครูและนักเรียนโดยนักเรียนแสดงพฤติกรรมการปฏิบัติหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย การยอมรับและส่งเสริมให้เพื่อนมีอิสระในการคิด นักเรียนมีการแลกเปลี่ยนเอกสารหนังสือหรือแหล่งข้อมูล นำความรู้ที่ได้มาใช้ในการเขียนและสมาชิกทุกคนในกลุ่มมีส่วนร่วมในการอ่าน ทบทวนและแก้ไขงานเขียนของกลุ่มโดยมีค่าเฉลี่ย 3.66 และ 3.42 ตามลำดับ ดังที่ วัฒนาพร ระวังทุกข์ (2541) ได้กล่าวว่า การเรียนแบบร่วมมือช่วยเสริมสร้างบรรยากาศ การเรียนรู้ที่ดี นักเรียนทุกคนในกลุ่มจะช่วยเหลือกันหรือแลกเปลี่ยนและให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน บรรยากาศที่เป็นกันเองและเปิดเผย สมาชิกกลุ่มทุกคนกล้าถามคำถามที่ไม่เข้าใจ บรรยากาศเช่นนี้นำไปสู่การอภิปรายซักถามทั้งภายในและภายนอกห้องเรียน อันจะนำไปสู่ การเรียนแบบไร้พรมแดน

นอกจากนี้ ในการทำงานกลุ่มนักเรียนเก่งมีโอกาสช่วยเหลือนักเรียนอ่อน ทำให้ นักเรียนอ่อนเกิดความภาคภูมิใจที่เป็นที่ยอมรับของกลุ่ม เพราะความสำเร็จของกลุ่มขึ้นอยู่กับ ความสำเร็จของสมาชิกทุกคน สิ่งเหล่านี้จะทำให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างมีความสุขไปพร้อมกับ การพัฒนาคุณความดี ความรู้ความสามารถ (กรองทอง ไครีรี. 2539 : 1) ซึ่งสอดคล้องกับผล การวิจัยในต่างประเทศของ ชารนและแชคคา (Sharan & Shacker. 1988) ที่พบว่าผู้เรียนที่ เรียนในกลุ่มทดลองการจัดการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มได้ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่เรียนในกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 1.43

สรุปได้ว่า การเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม ทำให้นักเรียน พัฒนาการเขียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และยังส่งเสริมให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะฟัง พูด และอ่าน ในเวลาเดียวกัน อีกทั้งยังเป็นการเพิ่มพูนทักษะการอยู่ร่วมกันในสังคม (Social Skills) อันเป็น การเตรียมนักเรียนออกไปใช้ชีวิตในโลกของความเป็นจริง ซึ่งเป็นโลกที่ต้องอาศัยความร่วมมือ มากกว่าการแข่งขัน

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

การศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียน การสอนภาษาอังกฤษโดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

1.1 กำหนดความยากง่ายของหัวข้อให้เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับ โดยคำนึง ถึงความสนใจ ความต้องการ วัยของนักเรียน หัวข้อที่กำหนดให้นักเรียนเขียน ไม่ควรจะให้ ไกล่เคียงกันมาก ควรหลากหลายและแตกต่างกันอย่างชัดเจน

1.2 การประเมินการทำงานกลุ่มและการตอบแบบสอบถามความคิดเห็นหลังจบ การทดลอง ครูและนักเรียนควรทำความเข้าใจและตกลงกันในรายละเอียดของเกณฑ์การประเมิน แต่ละข้อ เพื่อก่อให้เกิดความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นในการประเมิน

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาค้นคว้าครั้งต่อไป

2.1 ควรเพิ่มระยะเวลาในการทดลองเป็น 1 ภาคเรียน โดยกำหนดให้นักเรียนได้ เขียนเรื่อง 1 เรื่องในเวลา 2 สัปดาห์ เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพิ่ม มากขึ้น

2.2 ควรทำการศึกษาค้นคว้าเรื่องการเขียนภาษาอังกฤษโดยการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มกับนักเรียนในระดับใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง

2.3 ควรนำวิธีการเรียนภาษาอังกฤษแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มไปใช้ในการพัฒนาการสอนภาษาอังกฤษในทักษะการพูด เช่น การรายงานหรือการอภิปราย และทักษะการอ่าน เพราะขั้นตอนต่างๆ ในการทำกิจกรรมทุกขั้นตอน นักเรียนมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันและค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติมร่วมกันตลอดเวลา

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2544). *สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544*. กรุงเทพฯ. กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). *แนวทางการประเมินผลด้วยทางเลือกใหม่ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ*. กรุงเทพฯ.
- กรองทอง ไครีรี. (2539). *Cooperative Learning*. เอกสารประกอบการอบรม ม.ป.ป. (ถ่ายเอกสาร).
- กุนทีนี้ จำปาเรือง. (2542). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ภาษา ในโรงเรียนรัฐบาลเขตการศึกษา 5. ปรินญานิพนธ์. ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. (ถ่ายเอกสาร).*
- กุลธิดา แยมอิม. (2545). *การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ในการเขียนในการเขียนจดหมายธุรกิจของนักศึกษาสาขาการโรงแรมวิทยาลัยพณิชยการเชตุพน. สารนิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (วิชาเอกภาษาศาสตร์ การศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- เกศสุดา เตชะคำภู. (2544). *การศึกษาการใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือในการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ ศศ.ม. ภาควิชาภาษา การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.*
- ฉัตรสุต มาลยมณฑล. (2540). *กลวิธีสื่อสารในงานเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ศิลปศาสตรมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (บทคัดย่อ).*
- ตะวัน วงศ์สัจจา. (2545). *การศึกษาการใช้กลวิธีอภิปัญญาในการเขียนของนิสิตวิชาเอกภาษาอังกฤษและภาษาเพื่ออาชีพชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ปรินญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. (วิชาเอกภาษาศาสตร์ การศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.*
- บุณฑพร อุณากุล. (2545). *เอกสารประกอบการสอนวิชาศึกษา 263 ประสบการณ์ทางวิชาชีพ (ED 263 Professional Experiences)*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

- ประเทืองสุข ยังเสถียร. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนการเรียนศิลป์ภาษาในโรงเรียนรัฐบาล เขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์. ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- ปิยวรรณ ศิริรัตน์. (2543). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่าน ความสามารถในการเขียน ภาษาอังกฤษและความสามารถในการทำงานร่วมกันของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างระดับยอดด้วยการจัดกิจกรรมแบบ JRC กับ การสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. . ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ ดรัมย์มงคล. (2546). การวิจัยในชั้นเรียน. กรุงเทพฯ : ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- พูนรัตน์ แสงหนุ่ม. (2538). ผลของวิธีสอนการเขียนแบบเน้นกระบวนการที่มีต่อความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเกี่ยวกับบรรยากาศในชั้นเรียนของนักศึกษา ไปรแกรมวิชาภาษาอังกฤษสถาบันราชภัฏใหม่. วิทยานิพนธ์. ศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- พิมพ์พันธ์ เดชะคุปต์. (ม.ป.ป.). การเรียนแบบร่วมมือ. เอกสารประกอบการสอนภาควิชา มัธยมศึกษา. คณะครุศาสตร์: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- พิตรวัลย์ โกวิทวาทิ. (2540). ทักษะและเทคนิคการสอนเขียนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนา มหากุล. (2539). "การสอนทักษะการเขียน" ใน แนวและวิธีการสอนภาษาอังกฤษ ระดับมัธยมศึกษา. 163 – 174. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์. (2540). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัฒนาพร ระงับทุกข์. (2541). การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ : ดันอ้อ.
- ละเอียต จุฑานันท์. (2542). แนวทางการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ: พัฒนาคุณภาพทางการศึกษา.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2530). หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิเคราะห์. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- วิรุพหนเกียรติ์ คงกลาง. (2539). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการทบทวนและการตรวจแก้งานเขียนภาษาอังกฤษของ ตนเองและเพื่อน. วิทยานิพนธ์. ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ถ่ายเอกสาร).

- ศิริพร พัวพันธ์. (2531). ระดับความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับ
ชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ถ่ายเอกสาร).
- ศศิภา ล่างภากร. (2537, มค.-มีค.). กิจกรรมการเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับ
ผู้เริ่มเรียน, วารสารสารพัฒนาหลักสูตร. (13) 166 : 30 - 36.
- สิริบุปผา อุทธาธาดา. (2543) การพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนโดยใช้วิธีการ
ค้นคว้าภายในกลุ่ม. สารนิพนธ์ ศศ.ม.(การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษา
ต่างประเทศ) .กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สนิท ฉิมเล็ก (2540). พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิษณุโลก ภาควิชา
หลักสูตรและการสอน สถาบันราชภัฏพิบูลย์สงคราม
- สุธาดา มุ่งช่อนกลาง. (2540). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาวิทยาศาสตร์
และความร่วมมือในการทำงานกลุ่มระหว่างนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น
ที่เรียนวิธีร่วมมือที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (มัธยมศึกษา).
กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (ถ่ายเอกสาร).
- สุเบดา ปานทาน. (2529). การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียน เจตคติต่อการเขียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียน. บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- สุพัตรา ศิริรักษ์. (2540). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาสังคมศึกษา ความสามารถในการแก้
ปัญหาและบุคลิกภาพประชาธิปไตยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาสังคม
ศึกษาโดยการเรียนแบบวิธีทางวิทยาศาสตร์โดยใช้เทคนิคแบบร่วมมือ. ปริญญาานิพนธ์
การศึกษามหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภัทรา อักษรานูเคราะห์. (2532). การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. (ม.ป.ป.). การสอนทักษะ ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมิตรา อังวัฒนากุล. (2535). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุมณฑา พรหมบุญ. (2540). การปฏิรูปการเรียนรู้ตามแนวคิด 5 ทฤษฎี. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- สุวิทย์ มูลคำ และ อรทัย มูลคำ. (2545). 21วิธีการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด
กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ภาพพิมพ์.
- สุรศักดิ์ หลาบมาลา. (2535). การสังเกตห้องเรียนที่ใช้วิธีการเรียนแบบร่วมมือ. สารพัฒนา
หลักสูตร 112. (ตุลาคม – ธันวาคม 2535) : 96 – 99.

- สมสมัย วิสูตรรุจิรา. (2545). การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษและ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอน เขียนตามแนวทฤษฎีแบบอรรถฐานกับการสอนเขียนตามคู่มือครู. ปรินูญานิพนธ์ การศึกษามหาบัณฑิต (มัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สมศักดิ์ ภูวิภาคดาวรรณ. (2544). การยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและการประเมินตามสภาพ จริง. ถ่ายเอกสาร.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. สำนักนายกรัฐมนตรี. หลากหลายวิธีสอนของ ครูต้นแบบ 2541 วิชาภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : พิมพ์ดี.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. (2531). หลักสูตรและการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- อารี สันทนต์. (2541). พหุชนะและการเรียนแบบร่วมมือ. กรุงเทพฯ : สมาคมเพื่อ การศึกษา
- อารีพร หลงบุญ. (2542). ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 6 แผนการศึกษาศิลปภาษาในโรงเรียนรัฐบาล เขตการศึกษา 1. ปรินูญานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- อารีย์ ปรีดีกุล. (2540). รายงานการวิจัยเรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษด้านการอ่านด้วยวิธีการเรียนแบบร่วมมือและวิธีปกติ. การศึกษา มหาบัณฑิต (ภาษาอังกฤษ). ถ่ายเอกสาร.
- อรพรรณ พรสีมา. (2540). การเรียนรู้แบบร่วมมือร่วมใจในทฤษฎีการเรียนรู้แบบมีส่วนร่วม ดัชนีแบบการเรียนรู้ทางด้านหลักทฤษฎีและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- อรรัตน์ รัตนสกุล. (2546). การศึกษาความสามารถในการเขียนและความสนใจในการเรียน ภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้แบบเรียนเล่มเล็กเชิง วรรณกรรมที่กำหนดอรรถลักษณะทางภาษา. ปรินูญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (สาขาวิชาการประถมศึกษา) กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Broughton, Geoffrey, et. Al. (1980). *Teaching English as a foreign language*. 2nd edition. U.K. : Routledge.
- Byrne, Donn. (1988). *Teaching Writing Skills*. New edition. Hong Kong : Longman.
- David, Nunan. (1999). *Second Language Teaching & Learning*. (P.271 - 323). University of Hongkong.

- Diane, Larsen. Freeman. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. Oxford University Press.
- Douglas, Brown H. (1987). *Principle of Language learning and teaching*. 2nd edition. USA : Prentice Hall.
- Ellis, Rod. (1997). *The study of second language acquisition*. Hong Kong : Oxford University press.
- Gavin, J. Fairbairn & Winch Christopher. *Reading. Writing and Resonary A guide for students*.
- Herber, Harold L. & Herber, Joan Nelson. (n.d.) *Teaching in Content Areas with Reading Writing, and Reasoning*. Boston : Allyn and Bacon.
- Holiday Adrian. (1994). *Appropriate methodology and social context*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Jacobs, Holly L. et al. (1981). *Teaching ESL Composition. A practice Approach*. Rowley Mass : Newbury House.
- Johnson, D.W. & Johnson, R.T. (1991). *Learning together and Alone ; Cooperative and Individualistic Learning*. (5th.ed) Englewood Cliffs : New Jersey.
- Kagan, Spencer. (1985). The Structural Approach to Cooperative. *Educational Leadership*. December.
- _____. (1990). *Cooperative Learning : Resources For teachers*. San Juan Capistrano, CA : Resources for teacher.
- Lado, Robert. (1997). *Language Testing*. London : McGraw Hill Book.
- Lannacon, Vince. (2003). *To Write is to Live. Creative English Writing Hong Kong Secondary School*. The English Teaching. *An International Ocurmal Vol6. No2 Only 2003*.
- Olsher, D. (1996). *Words in Motion : Interactive Approach Writing*. Hongkong : Oxford University Press.
- Olshain, Elite. (1991). "Functional Tasks for Mastering the Mechanics of Writing and Going just Beyond," in *Teaching English as a second or foreign language*. Edited by Marianne Celec-Murica. 235-237. New York : Newbury House.
- Reynolds Michael. (1994) *Group work in Education and Training : Idea in Practice* London: Kogan Page.

- Robert L. Talmadge (Esther J. Piercy issue edition). (1967). *Cooperative and Centralized Cataloging*. Urbana, Illinois : University of Illinois Press.
- Sharan, S., Hertz – Lzarowitz, R., & Ackerman, 2. (1980, June). Academic achievement of elementary school children in small group versus whole - class instruction. *Journal of Experimental Education*. 1948 (Vol. 16) : 125 – 129.
- Sharan, S., Kussell, P., Hertz – Lazarowitz, R. Bejarano, Y., Raviv. S., and Sharan Y. (1984). *Cooperative learning in the classroom : Research in desegregated school*. Hillsdate, NJ : Erkbaurrn.
- Sharan, Y., & Sharan, S. (1992). *Group Investigation : expanding cooperative learning*. New York : Teacher's college Press.
- Sharen, S., Shachar, H. (1988). *Language and learning in the cooperative classroom*. New York : Springier – Verlag.
- Slavin, R.T. (1978). *Cooperative Learning and the Cooperative School*. *Educational Leadership*. 45 Vol. No.3 p. 7 - 13.
- Slavin, R, & Slavin, R (1991a). *A Cooperative Learning approach to accommodating Student diversity in reading and writing: effect on handicapped students*. Baltimore, MD : John Hopkin University.
- Takala. (1982 : 340 – 342). *On the Interrelationship Between Language, Perception, Thought and Culture and Their Relevance to the Assessment to Written Composition*.
- Tribble, Christopher. (1996). *Writing*. Oxford : Oxford University Press.
- Tyner, Thomas E. (1995). *Writing with writers*. U.S.A. : Wadsworth.
- Watson, S,B, and J.E. Marshell. (1995). *Effect of Coopertive Incentives and Heterogeneous Arrangement on Achievement and Interaction of Cooperative Learning Groups in a Collage Life Science Course*. *Journal of Research in science teaching*. 32 (March): 291-299.
- White, R. and V. Arndt. (1991). *Process writing London* : The Macmillan Press Limited.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- ตารางการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
- แผนการเตรียมความพร้อมก่อนการทดลอง
- ตารางรายละเอียดการใช้แผนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
- แผนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
- ตัวอย่างแผนการสอน

ตารางการเรียนรู้การสอนเพื่อพัฒนาทักษะเขียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4

สัปดาห์ที่	คาบที่	กิจกรรม	ผู้ดำเนินการ		หมายเหตุ
			ครู	นักเรียน	
1	1	ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ 1	✓		
	2 - 4	นักเรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน แยกย้ายกันหาข้อมูล และหน้าที่รับผิดชอบเขียนงานส่งครู		✓	งานเขียนชิ้นที่ 1
2	5	ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ 2	✓		
	6 - 8	นักเรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน แยกย้ายกันหาข้อมูล และหน้าที่รับผิดชอบเขียนงานส่งครู			งานเขียนชิ้นที่ 2
3	9	ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ 3	✓		
	10 - 12	นักเรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน แยกย้ายกันหาข้อมูล และหน้าที่รับผิดชอบเขียนงานส่งครู		✓	งานเขียนชิ้นที่ 3
4	13	ดำเนินการสอนตามแผนการสอนที่ 4	✓		
	4 - 16	นักเรียนเลือกหัวข้อที่จะเขียน แยกย้ายกันหาข้อมูล และหน้าที่รับผิดชอบเขียนงานส่งครู		✓	งานเขียนชิ้นที่ 4

แผนเตรียมความพร้อมก่อนการทดลอง

จุดประสงค์

1. เพื่อให้นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับขั้นตอนในการทดลองอย่างชัดเจน
2. เพื่อให้นักเรียนตระหนักถึงความสำคัญในการเขียนภาษาอังกฤษ
3. เพื่อให้นักเรียนสามารถตั้งคำถามในการใช้เขียนเรื่อง

แผนเตรียมความพร้อมก่อนการทดลอง ประกอบด้วย 2 แผน ดังนี้

1. แผนจัดนักเรียนเข้ากลุ่ม การเตรียมการมีวิธีดำเนินการดังนี้

นำผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ของนักเรียนทุกคนมาเรียงลำดับจากคะแนนสูงที่สุดไปหาคะแนนต่ำสุด แล้วแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม โดยกำหนดสีให้นักเรียนดังนี้

- กลุ่มผลการเรียนสูง	สีแดง
- กลุ่มผลการเรียนปานกลาง	สีเขียว
- กลุ่มผลการเรียนต่ำ	สีม่วง

2. การจัดนักเรียนเข้ากลุ่มมีวิธีดำเนินการดังนี้

2.1 ครูจัดนักเรียนเข้ากลุ่มโดยคัดเลือกจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2546 ประกอบด้วยนักเรียนที่มีผลการเรียนดี 1 กลุ่ม ผลการเรียนปานกลาง 1 กลุ่ม และผลการเรียนต่ำ 1 กลุ่ม ในอัตราส่วนจำนวนนักเรียน

1 : 2 : 2

2.2 ครูแจกบัตรสีแดง	ให้นักเรียนกลุ่มผลการเรียนสูง
ครูแจกบัตรสีเขียว	ให้นักเรียนกลุ่มผลการเรียนปานกลาง
ครูแจกบัตรสีม่วง	ให้นักเรียนกลุ่มผลการเรียนต่ำ

- 2.3 ครูให้นักเรียนจัดกลุ่มถาวรกลุ่มละ 5 คน ประกอบด้วย

นักเรียนที่มีบัตรสีแดง	1	คน
นักเรียนที่มีบัตรสีเขียว	2	คน
นักเรียนที่มีบัตรสีม่วง	2	คน

2.4 ครูให้นักเรียนกำหนดบทบาทของตนเองที่จะต้องรับผิดชอบในกลุ่มและบทบาทต่างๆ มีการสับเปลี่ยนหมุนเวียนหน้าที่การปฏิบัติงานทุกคาบเรียนเพื่อให้ทุกคนได้ปฏิบัติหน้าที่ทุกบทบาท ประกอบด้วยผู้นำ ผู้จัดบันทึก ผู้ดูแล รวบรวมข้อมูลและเอกสารต่างๆ ผู้ตรวจทานงานเขียนและแก้ไข

3. แผนแนะนำและฝึกวิธีเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม มีวิธีการดำเนินการดังนี้

- 3.1 ครูชี้แจงลักษณะการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
- 3.2 ครูทำหน้าที่กำกับดูแล ช่วยเหลือ แนะนำ ให้คำปรึกษาแก่นักเรียน ในขณะทำกิจกรรมกลุ่ม
- 3.3 นักเรียนเลือกศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลตามความสนใจของกลุ่ม
- 3.5 นักเรียนแต่ละกลุ่มนำเสนองานเขียน
- 3.6 ครูแจกแบบประเมินการทำงานกลุ่มให้นักเรียนแต่ละกลุ่มประเมินผลการทำงานเมื่อจบการเรียนรู้แต่ละหน่วย
- 3.7 ครูแจกแบบสอบถามความคิดเห็นให้นักเรียนแต่ละคน หลังจบการทดลอง

ตารางรายละเอียดการใช้แผนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

คาบ ที่	ขั้นตอนการจัด กิจกรรมการสอน การเขียน	วิธีดำเนินการ	วิธีการเก็บข้อมูล	เครื่องมือ
1	ขั้นเสนอหัวข้อที่จะเขียน	นักเรียนทำกิจกรรมก่อนการเขียน 1. ครูทบทวนคำศัพท์โครงสร้าง ไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียน 2. ครูนำเสนอตัวอย่างเรื่องที่จะ เขียน	- ครูสังเกต พฤติกรรมของ นักเรียน	-แบบประเมิน การทำงานกลุ่ม ของนักเรียน
	ขั้นพิจารณา หัวข้อ/เรื่องและ จัดกลุ่มนักเรียน	1. ครูแบ่งกลุ่มนักเรียนออกเป็น กลุ่มย่อย กลุ่มละ 5 คน 2. นักเรียนแต่ละกลุ่มเสนอหัวข้อ ที่กลุ่มตนเองสนใจ 3. นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนสืบ ค้นข้อมูล		
	ขั้นวางแผนการ ทำงาน	1. นักเรียนแต่ละกลุ่มปรึกษาหารือ กันเกี่ยวกับแนวทางการเขียน 2. นักเรียนแต่ละกลุ่มวางแผนสืบ ค้นหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆ เพื่อนำมาเขียน		
2	ขั้นลงมือปฏิบัติ งาน ค้นคว้าและ สืบเสาะหาความรู้	1. นักเรียนแต่ละกลุ่มแยกย้ายกัน สืบค้นหาข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ ต่างๆ ตามแผนที่ร่วมกันวางไว้	- ครูสังเกต พฤติกรรมของ นักเรียนในการ ทำงาน/ค้นคว้า	-แบบประเมิน การทำงานกลุ่ม ของนักเรียน
3	ขั้นรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียนและ เสนอผลงานเขียน	1. นักเรียนแต่ละกลุ่มกลับเข้า กลุ่มย่อย รวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูล เพื่อนำมาเขียน เรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน	- ครูสังเกต พฤติกรรมใน การทำกิจกรรม การเขียน	-แบบประเมิน การทำงานกลุ่ม ของนักเรียน -เกณฑ์การ ประเมินงาน เขียน

ตารางรายละเอียดการใช้แผนการสอนแบบร่วมมือตามวิธีการสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม (ต่อ)

คาบ ที่	ขั้นตอนการจัด กิจกรรมการสอน การเขียน	วิธีดำเนินการ	วิธีการเก็บข้อมูล	เครื่องมือ
		2. นักเรียนอ่านและแก้ไขงาน ของกลุ่ม ตรวจสอบข้อผิดพลาด 3. นักเรียนแลกเปลี่ยนผลงาน กับกลุ่มอื่นและรับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะ	- ครูสังเกตและ บันทึกพฤติกรรม ของนักเรียน - นักเรียนทำแบบ ประเมินการ ทำงานกลุ่ม	- แบบประเมิน การทำงานกลุ่ม ของนักเรียน
4.	ขั้นทบทวน แก้ไข ผลงาน และประเมินผล	1. นักเรียนสะท้อนความคิดเห็น และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ภายในกลุ่ม 2. นักเรียนช่วยกันทบทวน แก้ไขงานเขียน 3. นักเรียนประเมินผลงานของ กลุ่ม	- ครูรวบรวม แบบสอบถาม ความคิดเห็น	- แบบสอบถาม ความคิดเห็นของ นักเรียนที่มีต่อ การเรียนแบบ ร่วมมือตามวิธี สืบเสาะหาความรู้ เป็นกลุ่ม (หลังเสร็จสิ้นการ ทดลอง)

หมายเหตุ ในคาบเรียนที่ 3 และ 4 หากนักเรียนไม่สามารถปฏิบัติกิจกรรมเสร็จภายใน
ชั่วโมงเรียน นักเรียนสามารถนำผลงานไปทำต่อที่บ้านได้

แผนการสอนที่ 1

เรื่อง : My Favourite Person

จุดประสงค์ : ผู้เรียนสามารถค้นคว้าและเขียนเกี่ยวกับบุคคลสำคัญที่ตนเองชื่นชอบได้

Grammatical focus : Past Tense, Past Perfect

Conjunction : since, for

Adverb of Time : ago

Organization focus : Tell the students to

- (1) state the topic.
- (2) give the detail of the people.
- (3) link the events by using adverbs of time, conjunctions and linking words.
- (4) give the reasons why he / she is your favourite person.

จำนวนคาบ : 4 คาบ

เนื้อหา : การเขียนเกี่ยวกับบุคคลสำคัญที่ผู้เรียนชื่นชอบ สิ่งที่จะต้องคำนึงถึง คือ การค้นคว้าประวัติของบุคคลนั้นๆ และการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงความสัมพันธ์ของเนื้อเรื่อง รายละเอียดในการเล่าประวัติ ถือเป็นสิ่งสำคัญยิ่ง ดังนั้น การตั้งคำถามโดยใช้ Question Words เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยผู้เรียนรวบรวมความคิดและจัดลำดับเนื้อเรื่องที่จะนำมาเขียน โดยที่ผู้เรียนจะคอยถามตนเองเสมอในขณะที่เขียน เพื่อให้เนื้อหาที่เขียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สื่อการสอน : ภาพบุคคลต่างๆ ที่ผู้เรียนสนใจ

แถบประโยคคำถาม

ตัวอย่างงานเขียนเกี่ยวกับประวัติบุคคลต่างๆ

แผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนในการสอน (Procedure)

ขั้นเสนอหัวข้อ

1. ครูทบทวนคำศัพท์ต่างๆ เกี่ยวกับคน โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียน
2. ครูนำภาพบุคคลสำคัญๆ มาให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ทายว่าเป็นใคร
3. สอบถามผู้เรียนถึงบุคคลที่ตนเองสนใจ
4. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มตอบคำถามเกี่ยวกับบุคคลที่ตนชอบ ดังต่อไปนี้
 - What is his / her name?
 - Who is he / she?
 - What does he / she do?
 - Is he / she alive?
 - What is his / her favourite work?
 - What is his / her interest?

ขั้นพิจารณาหัวข้อและจัดกลุ่มผู้เรียน

1. ผู้เรียนจัดกลุ่มโดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันและเลือกบุคคลที่ตนชื่นชอบเพื่อการเขียนเรื่อง

ขั้นวางแผนการทำงาน

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวางแผนศึกษารายละเอียดของบุคคลที่กลุ่มเลือก และแบ่งหน้าที่แบ่งความรับผิดชอบว่าใครจะค้นคว้าหาความรู้ด้านใด และควรจะไปหาแหล่งเรียนรู้ที่ใดบ้าง

ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้า และสืบเสาะหาข้อมูล

ผู้เรียนปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่มของตน โดยแบ่งหน้าที่ภายในกลุ่มและแยกย้ายกันไปหาข้อมูลตามแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

ขั้นรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียนและเสนอผลงานเขียน

1. ผู้เรียนแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มย่อย ร่วมกันรวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูล เพื่อเตรียมนำมาเขียนเรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน
2. ผู้เรียนนำข้อมูลที่สืบค้นมาเขียน
3. ผู้เรียนอ่านและแก้ไขงานของตนเอง ตรวจพิสูจน์อักษรให้ถูกต้อง

4. ผู้เรียนเสนอผลงานเขียนโดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

ขั้นตอนทบทวน แก้ไข วัดผลและประเมินผล

1. ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำเสนอ

2. ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน

3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

4. ผู้เรียนเสนอผลงานเขียนโดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

ขั้นตอนทบทวน แก้ไข วัดผลและประเมินผล

1. ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำเสนอ

2. ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน

3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

แผนการสอนที่ 2

เรื่อง : A Fantastic City

จุดประสงค์ : ผู้เรียนสามารถเขียนบรรยายถึงเมืองที่ตนชื่นชอบ

Grammatical focus : Present Simple Tense

Adverb of Time : always, sometimes, often etc.

Adjective : splendid, efficient, excellent

Conjunction : And then, Moreover, Not only
but also.

Organization focus : Tell the students to

(1) state the topic.

(2) give the details of the place.

(3) link the events by using adverbs of time,
conjunctions and linking words.

จำนวนคาบ : 4 คาบ

เนื้อหา : การเขียนเกี่ยวกับเมืองที่ผู้เรียนสนใจและชื่นชอบ สิ่งที่จะต้องคำนึงถึง คือ การสืบเสาะหาข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับเมืองนั้นๆ และการใช้คำเชื่อมประโยค เพื่อเชื่อมข้อความสำคัญๆ เข้าด้วยกัน ดังนั้น การตั้งคำถามโดยใช้ Question Words เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยผู้เรียนในการรวบรวมความคิดและจัดลำดับเนื้อเรื่องที่จะนำมาเขียน โดยที่ผู้เรียนจะคอยถามตนเองเสมอในขณะที่เขียน เพื่อให้เนื้อหาที่เขียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สื่อการสอน : ภาพเมืองสำคัญต่างๆ ทั้งในประเทศ, ต่างประเทศ

แถบประโยคคำถาม

แผ่นพับ

ภาพข่าวในหนังสือพิมพ์

ตัวอย่างงานเขียนเกี่ยวกับเมืองต่างๆ

แผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนในการสอน (Procedure)

ขั้นเสนอหัวข้อ

1. ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับชื่อเมืองต่างๆ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียน
2. ครูนำภาพหรือฉายวิดีโอเทปเกี่ยวกับเมืองสำคัญๆ ทั่วโลกให้ผู้เรียนชม
3. ครูถามผู้เรียนว่าชอบเมืองใดที่สุด
4. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มตอบคำถามเกี่ยวกับเมืองต่างๆ ที่ตนสนใจ ดังนี้
 - What is its name?
 - Who is it?
 - What is its size?
 - Why is it famous?
 - What is it famous for?
 - Is it a new or old city?
 - What is the symbol of it?
 - Why do you like it?

ขั้นพิจารณาหัวข้อและจัดกลุ่มผู้เรียน

1. ผู้เรียนจัดกลุ่มโดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันและเลือกเมืองที่ตนชื่นชอบเพื่อการเขียนเรื่อง

ขั้นวางแผนการทำงาน

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวางแผนศึกษารายละเอียดของเมืองที่กลุ่มเลือก และแบ่งหน้าที่ แบ่งความรับผิดชอบว่าใครจะค้นคว้าหาความรู้ด้านใด และควรจะไปหาแหล่งเรียนรู้ที่ใดบ้าง

ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้า และสืบเสาะหาข้อมูล

ผู้เรียนปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่มของตน โดยแบ่งหน้าที่ภายในกลุ่มและแยกย้ายกันไปหาข้อมูลตามแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

ขั้นรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียนและเสนอผลงานเขียน

1. ผู้เรียนแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มย่อยร่วมกัน รวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูล เพื่อเตรียมนำมาเขียนเรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน
2. ผู้เรียนนำข้อมูลที่สืบค้นมาเขียน

3. ผู้เรียนอ่านและแก้ไขงานของตนเอง ตรวจสอบพิสูจน์อักษรให้ถูกต้อง
4. ผู้เรียนเสนอผลงานเขียนโดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

ขั้นตอนทวน แก้ไข วัตถุประสงค์และประเมินผล

1. ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำส่งครู
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน
3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

แผนการสอนที่ 3

เรื่อง : A Wonderful Holiday

จุดประสงค์ : ผู้เรียนสามารถเขียนเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่ผ่านมาของตนเองที่ได้ประสบในวันหยุด

Grammatical focus : Present Simple Tense

Adverb of Time : in the morning, in the afternoon.
in the evening, at night

Adjective : disgusting, wonderful

Organization focus : Tell the students to

- (1) state the topic.
- (2) give the detail of the past events.
- (3) link the events by using adverbs of time, adjective and linking words.

จำนวนคาบ : 4 คาบ

เนื้อหา : การเขียนเล่าเรื่องเหตุการณ์ในอดีตเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน ซึ่งในการเขียนเล่าเรื่องให้ผู้อ่านเข้าใจนั้น สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงคือการใช้คำเชื่อมเพื่อแสดงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และรายละเอียดในการเล่าเรื่องก็ถือว่าเป็นสิ่งสำคัญเช่นเดียวกัน การตั้งคำถามโดยใช้ Question Words เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยผู้เรียนรวบรวมความคิดและจัดลำดับเนื้อเรื่องที่จะนำมาเขียน โดยที่ผู้เรียนจะคอยถามตนเองเสมอในขณะที่เขียน เพื่อให้เนื้อหาที่เขียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สื่อการสอน : ภาพประกอบการเล่าเรื่องราวในอดีต

ภาพเหตุการณ์ต่างๆ

แถบประโยคคำถาม

ตัวอย่างงานเขียนเกี่ยวกับการเล่าเรื่องเหตุการณ์ในอดีต

แผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนในการสอน (Procedure)

ขั้นเสนอหัวข้อ

1. ครูทบทวนคำศัพท์ต่างๆ และโครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียน
2. ครูนำเข้าบทเรียนโดยการเล่าเรื่องเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตในวันหยุดสุดสัปดาห์ให้ผู้เรียนฟัง 1 เรื่อง
3. ครูนำภาพสถานที่ท่องเที่ยวต่างๆ มาให้ผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ทายว่าเป็นภาพอะไรอยู่ที่ไหน และผู้เรียนสนใจภาพใด
4. ผู้เรียนตอบคำถามเกี่ยวกับภาพต่างๆ ที่กลุ่มตนเองเลือก ดังต่อไปนี้
 - What is the weather like?
 - What is he / she doing?
 - Where he / she staying?
 - With whom does he / she go on holiday?
 - What is it famous for?

ขั้นพิจารณาหัวข้อและจัดกลุ่มผู้เรียน

1. ผู้เรียนจัดกลุ่มโดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันและเลือกเหตุการณ์ที่ที่สนใจเพื่อการเขียนเรื่อง

ขั้นวางแผนการทำงาน

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวางแผนศึกษารายละเอียดของสถานที่เหตุการณ์นั้นเกิด แต่ละกลุ่มเลือกและแบ่งหน้าที่ แบ่งความรับผิดชอบว่าใครจะค้นคว้าหาความรู้ด้านใด และควรจะไปหาแหล่งเรียนรู้ที่ใดบ้าง

ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้า และสืบเสาะหาข้อมูล

ผู้เรียนปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่มของตน โดยแบ่งหน้าที่ภายในกลุ่มและแยกย้ายกันไปหาข้อมูลตามแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

ขั้นรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียนและเสนอผลงานเขียน

1. ผู้เรียนแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มย่อย ร่วมกันรวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูลเพื่อเตรียมนำมาเขียนเรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน
2. ผู้เรียนนำข้อมูลที่สืบค้นมาเขียน

3. ผู้เรียนอ่านและแก้ไขงานของตนเอง ตรวจสอบพิสูจน์อักษรให้ถูกต้อง
4. ผู้เรียนเสนอผลงานเขียนโดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

ขั้นทบทวน แก้ไข วัตถุประสงค์และประเมินผล

1. ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำเสนอ
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน
3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

แผนการสอนที่ 4

เรื่อง : APEC in Thailand 2003.

จุดประสงค์ : ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่คุณเรียนได้พบเห็น

Grammatical focus : Present Simple Tense

Relative Pronoun : where, which, who

Linking word : also, too, and

Organization focus : Tell the students to

(1) state the topic.

(2) give the details of event.

(3) link and describe different events by using relative pronouns and linking words.

จำนวนคาบ : 4 คาบ

เนื้อหา : การเขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเหตุการณ์สำคัญๆ ที่น่าสนใจ การให้เหตุและผลเพื่อโน้มน้าวให้อ่านคล้อยตาม สิ่งที่จะต้องคำนึงถึงในการเขียน คือ การสืบหาข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์นั้นๆ และการใช้ถ้อยคำเพื่อแสดงเหตุและผล ดังนั้น การตั้งคำถามโดยใช้ Question Words เป็นวิธีหนึ่งที่จะช่วยผู้เรียนรวบรวมความคิดและจัดลำดับเนื้อเรื่องที่จะนำมาเขียน โดยที่ผู้เรียนจะคอยถามตนเองเสมอในขณะที่เขียน เพื่อให้เนื้อหาที่เขียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สื่อการสอน : ภาพประกอบการเล่าเรื่องการประชุม APEC

หนังสือพิมพ์

แถบประโยคคำถาม

แผนการจัดกิจกรรม

ขั้นตอนในการสอน (Procedure)

ขั้นเสนอหัวข้อ

1. ครูทบทวนคำศัพท์เกี่ยวกับประเทศต่างๆ ชื่อผู้นำประเทศต่างๆ โครงสร้างไวยากรณ์ที่จะใช้ในการเขียน
2. ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการซักถามถึงเหตุการณ์สำคัญๆ ที่ผ่านมารอบปี 2003 .
3. ครูนำภาพการประชุม APEC มาให้ผู้เรียนชม
4. ผู้เรียนตอบคำถามเกี่ยวกับ APEC ดังต่อไปนี้
 - How many countries are there in APEC?
 - What are they?
 - When did the meeting start?
 - Where was the meeting?
 - What did they talk about?
 - What was the thing or event that impressed you?

ขั้นพิจารณาหัวข้อและจัดกลุ่มผู้เรียน

1. ผู้เรียนจัดกลุ่มโดยกำหนดให้แต่ละกลุ่มมีสมาชิก 5 คน
2. ผู้เรียนแต่ละกลุ่มปรึกษากันและเลือกเขียนเกี่ยวกับการประชุม APEC ในแง่มุมที่ตนสนใจ

ขั้นวางแผนการทำงาน

ผู้เรียนแต่ละกลุ่มวางแผนศึกษารายละเอียดของการประชุม APEC ในแง่มุมที่กลุ่มเลือก และแบ่งหน้าที่ แบ่งความรับผิดชอบว่าใครจะค้นคว้าหาความรู้ด้านใด และควรจะไปหาแหล่งเรียนรู้ที่ใดบ้าง

ขั้นลงมือปฏิบัติงาน ค้นคว้า และสืบเสาะหาข้อมูล

ผู้เรียนปฏิบัติงานตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่มของตน โดยแบ่งหน้าที่ภายในกลุ่มและแยกย้ายกันไปหาข้อมูลตามแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ

ขั้นรวบรวม วิเคราะห์ข้อมูล ลงมือเขียนและเสนอผลงานเขียน

1. ผู้เรียนแต่ละคนกลับเข้ากลุ่มย่อย ร่วมกันรวบรวม วิเคราะห์ เรียบเรียงข้อมูล เพื่อเตรียมนำมาเขียนเรื่องตามหัวข้อที่กลุ่มได้ตกลงกัน

2. ผู้เรียนนำข้อมูลที่สืบค้นมาเขียน
3. ผู้เรียนอ่านและแก้ไขงานของตนเอง ตรวจสอบพิสูจน์อักษรให้ถูกต้อง
4. ผู้เรียนเสนอผลงานเขียนโดยแลกเปลี่ยนผลงานเขียนกับกลุ่มอื่น รับฟังความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากกลุ่มอื่น

ขั้นตอน ทบทวน แก้ไข วัดผลและประเมินผล

1. ผู้เรียนสะท้อนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในกลุ่ม โดยนำข้อเสนอแนะและคำแนะนำที่ได้รับจากกลุ่มอื่นมาทบทวน แก้ไขผลงานเขียนอีกครั้ง แล้วนำเสนอ
2. ครูและผู้เรียนร่วมกันประเมินผลการทำงานของแต่ละกลุ่ม โดยใช้แบบประเมินการทำงานกลุ่ม โดยผู้เรียนแลกเปลี่ยนและสะท้อนความคิดเห็นด้วยกัน
3. ผู้เรียนนำเสนอผลงานที่ได้รับการแก้ไขแล้วต่อชั้นเรียน โดยการจัดแสดงผลงานเขียนที่บอร์ดหน้าชั้นเรียน

ภาคผนวก ข

- ตารางสรุปเครื่องมือ
- แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียน
- แบบประเมินงานเขียน
- แบบประเมินการทำงานกลุ่มสำหรับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
- แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

ตารางสรุปเครื่องมือและจุดประสงค์ในการใช้เครื่องมือและรายละเอียดการรวบรวมข้อมูล

ลำดับ	เครื่องมือ	จุดประสงค์	ผู้ใช้	เวลา
1.	แผนการสอน	เพื่อพัฒนานักเรียนด้านการเขียน	ผู้วิจัย	ทุกครั้งที่ทำการสอน
2.	แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียน	เพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง เพื่อให้เห็นพัฒนาการด้านการเขียนของนักเรียน	นักเรียน	ใช้ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
3.	แบบประเมินงานเขียน	เพื่อตรวจงานเขียนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง และงานเขียนชั้นที่ 1 – 4	ผู้วิจัย ครูที่สอนระดับเดียวกับผู้วิจัย ครูชาวต่างชาติ	ใช้ทุกครั้งที่ตรวจงานเขียน
4.	แบบประเมินการทำงานกลุ่ม	เพื่อทราบพฤติกรรมของนักเรียนต่อการเรียนแบบสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม	ผู้วิจัยนักเรียน	หลังการเรียนแต่ละหน่วย
5.	แบบสอบถามความคิดของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม	เพื่อทราบความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม	นักเรียน	หลังจากเสร็จสิ้นการทดลอง

แบบประเมินการทำงานกลุ่มสำหรับการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม
กลุ่ม.....

ชั้นที่.....ครั้งที่.....วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

คำชี้แจง ให้ผู้เรียนระบุพฤติกรรมของกลุ่มในการเรียนแบบร่วมมือ

พฤติกรรม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1.ผู้เรียนให้ความร่วมมือและมีบทบาทร่วมคิดร่วมทำเท่าเทียมกับเพื่อนในกลุ่ม					
2.ผู้เรียนยอมรับและส่งเสริมให้เพื่อนในกลุ่มมีอิสระในการคิด					
3.ผู้เรียนปฏิบัติตามแผนที่กำหนดภายในกลุ่ม					
4.ผู้เรียนปฏิบัติตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมาย					
5.ผู้เรียนแลกเปลี่ยนเอกสาร หนังสือ หรือ แหล่งข้อมูลอื่นๆ เพื่อการเรียนรู้อย่างเต็มที่ในกลุ่ม					
6.ผู้เรียนร่วมลงมือเขียนเนื้อเรื่องโดยนำข้อมูลที่สืบค้นมาใช้					
7.ผู้เรียนกล้าแสดงความคิดเห็นแปลกใหม่และความรู้ของตนมาใช้ในการเขียน					
8.ผู้เรียนมีส่วนในการอ่าน ทบทวนและแก้ไขงานเขียนของกลุ่ม					
9.ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการอภิปรายแสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพื่อใช้ในการปรับปรุงงานเขียน					
10.ผู้เรียนกระตุ้นความมีส่วนร่วมของเพื่อนๆ และแสดงการยอมรับความคิดเห็นของเขาอย่างเป็นมิตรและเปิดเผย					

หมายเหตุ : ที่มา ดัดแปลงมาจากแบบประเมินการทำงานกลุ่ม สำหรับการเรียนแบบร่วมมือของ Johnson and Johnson (1991 : 158 – 159)

แบบสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะ
หาความรู้เป็นกลุ่ม

จุดประสงค์ เพื่อสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่ม

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน

ตอนที่ 1

(1) คำถามในตอนที่ 1 มี 5 ข้อ ในข้อหนึ่งๆ จะมีช่องทางขวามือของข้อความให้นักเรียนเลือก 5 คำตอบ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย น้อยที่สุด

(2) ให้ผู้เรียนตอบคำถามตามความเป็นจริง

(3) ให้ผู้เรียนทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องทางขวามือของข้อความ ซึ่งตรงกับความรู้สึกของนักเรียนมากที่สุด

ข้อที่	ข้อความ	มากที่สุด 5	มาก 4	ปานกลาง 3	น้อย 2	น้อยที่สุด 1
1	ผู้เรียนคิดว่าความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนพัฒนาขึ้น					
2.	ผู้เรียนคิดว่าหัวข้อที่ครูให้ผู้เรียนฝึกเขียนน่าสนใจ					
3.	ผู้เรียนคิดว่าวิธีการเรียนวิธีนี้สามารถฝึกผู้เรียนให้เป็นผู้มีความรับผิดชอบต่อหน้าที่					
4.	ผู้เรียนคิดว่าวิธีการเรียนวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดนิสัยรักการศึกษาค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง					
5.	ผู้เรียนคิดว่าขั้นตอนต่างๆที่ใช้ในการเรียนแบบร่วมมือตามวิธีสืบเสาะหาความรู้เป็นกลุ่มมีความเหมาะสม					

ตอนที่ 2 ให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม

1. สิ่งที่นักเรียนชอบคือ.....

.....
.....

2. สิ่งที่นักเรียนอยากจะปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นคือ.....

.....
.....

หมายเหตุ : ที่มา ปรับปรุงจาก Portfolio Performance Assessment ของ โรเจอร์ (Roger : 1994)
World in Motion ของ ออลเชอร์ (Olsher : 1996)

ภาคผนวก ค

- **ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนการทดลอง
และหลังการทดลองเป็นรายบุคคล**

ตารางแสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนก่อนการทดลองและหลังการทดลอง
เป็นรายบุคคล

อันดับที่	ก่อนการทดลอง	หลังการทดลอง	ผลต่างคะแนน
1	67.00	68.00	1.00
2	68.00	75.00	7.00
3	69.00	70.00	1.00
4	85.00	85.00	-
5	53.00	68.00	15.00
6	67.66	72.00	4.34
7	83.66	85.00	1.34
8	58.33	63.00	4.07
9	81.00	84.00	1.00
10	66.00	70.33	3.33
11	67.00	73.33	4.33
12	60.00	70.00	10.00
13	71.33	85.00	13.67
14	71.66	77.00	5.34
15	82.33	85.00	2.67
16	62.66	74.00	11.34
17	83.00	85.00	2.00
18	80.00	84.00	4.00
19	84.33	74.00	10.30
20	58.33	62.66	4.33
21	80.00	85.00	5.00
22	64.66	69.00	4.34
23	67.66	72.00	4.34
24	61.00	72.00	11.00
25	55.66	60.00	4.34
26	70.66	70.00	0.66
27	57.33	60.00	4.34
28	60.00	62.00	2.00
29	50.00	58.00	8.00
30	52.00	57.00	5.00

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ – ชื่อสกุล	นางกุล พุนศรีธธา
วันเดือนปีเกิด	15 ธันวาคม พ.ศ.2499
สถานที่เกิด	สำนักงานเขตธนบุรี จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	69 ซอยพัฒนาการ 13 (ต.พลสวนหลวง) สำนักงานเขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร รหัสไปรษณีย์ 10250
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	อาจารย์ 2 ระดับ 7
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา สำนักงานเขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2547	ศศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2546	ประกาศนียบัตรการศึกษาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศ) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
พ.ศ.2521	คบ. (เอกภาษาอังกฤษ) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ.2518	ป.กศ. สูง (เอกภาษาอังกฤษ) วิทยาลัยครูบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
พ.ศ.2516	มัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนจันทร์ประดิษฐารามวิทยาคม